

Σπαραγμός

μια αφήγηση για...

Συντελεστές:

Σκηνοθεσία / Κείμενο:	Νίκος Μάνεσης
Δραματουργία :	Στέλλα Παπακωνσταντίνου
Σύνθεση μουσικής:	Χάρης Νείλας
Σκηνικά / Κουστούμια:	Άρτεμις Φλέσσα
Κινησιολογία:	Νίκος Σαμουρίδης
Καλλιτεχνική Συνεργάτις:	Νίκη Δουλγεράκη
Σχεδιασμός Ηχου :	Η ομάδα
Βοηθός Σκηνοθέτη:	Ειρήνη Μπούγια
Υπεύθυνη Παραγωγής:	Μαντώ Παπαθανασίου
Εκτέλεση Παραγωγής:	Ρουμπίνη Φέφε
Βοηθός Ενδυματολόγου:	Μαρίνα Παπούλια
Φωνητική διδασκαλία:	Teddy Δημάκου
Φωτισμοί:	Η ομάδα
Κατασκευή σκηνικού:	Metallide
Παραγωγή:	Novus Ordo novusordo.gr

Ερμηνευτές:

Αλίκη Αλεξανδράκη (φωνή) , **Αλέκος Γιαγκούσης**,
Κρίνα Δαλακλή, **Δημήτρης Κακαρόντζας**, **Μαρίνα Παπούλια**, **Κωνσταντίνος Σιώζος**

(Συμμετέχουν εθελοντικά οι βοηθητικοί ηθοποιοί:
Αννα Κυριαζοπούλου ,Ανδρέας Μανούχος, Μαρία Μπακάλη, Γιάννης Πεθεριώτης, Ελένη Σιουρούνη, Ιωάννης Σκούρας, Μαρίνα Σταματοπούλου, Φώφη Τσίγκα, Κωνσταντίνος Χριστόπουλος, απο την “Κωνσταντίνος Σπηλιώτης, Εταιρεία παραγωγής και υποστήριξης θεαμάτων”

Τον αφανισμό
Τον σπαραγμό
Το πένθος
Την πίστη
Για εσένα
Που έφυγες
Και για σένα
Που ήρθες
Για το χαρτί που σκίζεται
Για όλη την οικογένεια
Για το βράδυ Δευτέρας
Και για το βράδυ Τρίτης
Για το σύγχρονο θέατρο
(Για την σύγχρονη τέχνη)
Και για τον σύγχρονο
άνθρωπο
Για το Καλοκαιράκι
Για την πολη μας
Για τον πολιτισμό
Και για την Ελλάδα
ολολόκληρη

Σκηνοθετικό σημείωμα

ΝΙΚΟΣ ΜΑΝΕΣΗΣ

Αρχίζοντας από το κείμενο του Ευριπίδη έφτασα μέχρι τον Σπαραγμό της Μαργαρίτας Λυμπεράκη και στην συνέχεια στα Ορφικά κείμενα. Αυτά όλα ήταν η αφορμή για την δημιουργία της παράστασης και κατά επέκταση και του κειμένου που φτιάξαμε. Από την μία ο μύθος που αφηγείται τον διαμελισμό και σπαραγμό του Πενθέα, του βασιλιά - που αρνήθηκε τον καινούργιο θεό Διόνυσο στην Θήβα και απο την άλλη πλευρά το τελετουργικό της νέας γέννησης που αποτύπωσε η Μαργαρίτα Λυμπεράκη στον Σπαραγμό. Χώρισα τον μύθο του Πενθέα σε πέντε ενότητες-στάδια του πένθους (Αρνηση, Θυμός, Διαπραγματεύση, Θλίψη, Αποδοχή). Οι πέντε αυτές ενότητες ήταν ταυτόχρονα άρρηκτα συνδεδεμένες και με τα πέντε στάδια του τελετουργικού της Λυμπεράκη όπως αυτό αποτυπώνεται στον Σπαραγμό (Πρόλογος, Πάθος, Θλίψη, Αγών, Θεοφάνεια). Στόχος μου δεν ήταν φυσικά η ψυχαναλυτική προσέγγιση των έργων αλλά κυρίως η αποκωδικοποίηση του μύθου.

Η διαδρομή του πένθους ήταν αυτή που με οδήγησε για αρχή στο να καταλάβω τον μύθο και πιο συγκεκριμένα την πορεία και την κατάληξη του μέχρι τον διαμελισμό του Πενθέα. Με τον τρόπο αυτό έφυγα από αυτονόητες ερμηνείες όπως: π.χ. οι Μαινάδες έχουν τρελαθεί σε κάτι βουναί ή ότι ο Διόνυσος είναι κάποιος εκδικητής από χολιγουντιανή ταινία που έρχεται να τα σαρώσει όλα κλπ

Το πρώτο ερώτημα που με απασχόλησε και έπρεπε κάπως να απαντήσω ήταν η έντονη βία που αποτυπώνουν τόσο ο μύθος του Πενθέα όσο και ο Σπαραγμός. Από την μία ο Πενθέας που διαμελίζεται βίαια από την μάνα του και από την άλλη ο Αστέριος στον Σπαραγμό που του συμβαίνει ακριβώς το ίδιο από την ιέρεια-μητέρα του.

Η σύγχρονη Δυτική φιλοσοφία και η αλλοίωση όλων αυτών των κειμένων ανα τα χρόνια, μας εμποδίζουν αισθητά και για αυτόν τον λόγο θα χρειαστεί μια επιπλέον προσπάθεια, για να διαπιστώσουμε πως στον μύθο-όπως τον μεταφέρει ο Ευριπίδης (και φυσικά και στην μεταγενέστερη Λυμπεράκη) - η βία δεν καταδικάζεται. Δεν εμπεριέχει μέσα της το 'κακό' ή το 'καλό', - φορεσιές που ήρθαν αργότερα με την ηθική που επέβαλε ο χριστιανισμός.

Αντιθέτως, εδώ η βία περνάει από μια διαδικασία, ακολουθεί μια αναγκαία φυσική διαδρομή και στο τέλος φέρνει φως, διότι συμβολίζει ολοκληρή την ζωή, τον φυσικό κύκλο και την φυσική ροή των πραγμάτων. Δεν πρόκειται για κάποιο θρίλερ απο έναν εκδικητή Θεό, αλλά για ένα τελετουργικό με συγκεκριμένα βήματα που πρέπει να ακολουθηθούν έτσι ώστε να φτάσει μέχρι την ολοκλήρωση και το στάδιο του διαμελισμού. Δεν θα μπορούσε λοιπόν να είναι ούτε κάποιο οικογενειακό αστικό δράμα δωματίου το γεγονός πως η Αγαύη σκοτώνει τον γιο της. Γνωρίζουμε πως είναι ακόμα άλλος ένας "κανόνας" αυτού του τελετουργικού που αποτυπώνει τον φυσικό κύκλο. Η Μητέρα (Αγαύη) είναι αυτή που μπορεί να αφαιρέσει μια ζωή διότι είναι και αυτή που την φέρνει. *Αλλωστε και ο E.R. Dodds στην ανάλυση του για τις Βάκχες μας πληροφορεί, πως η Βακχεία είναι η απόκτηση μιας ιδιαίτερης θρησκευτικής εμπειρίας.* Κανένας τελικά δεν τρελάθηκε και κανένας δεν τρέχει γυμνός στον Κιθαιρώνα με τα μάτια πεταμένα.

Και αφού ξεμπερδέψαμε με αυτά η έρευνα συνεχίστηκε πάνω στα ορφικά κείμενα, τις ορφικές τελεουργίες και τα νεκρικά κείμενα του Ορφέα. Ήταν για μένα αρκετά αποκαλυπτικό, πως οι Βάκχες του Ευριπίδη είχαν άμεση σχέση με τα ορφικά μυστήρια και την φιλοσοφία τους. Η Ορφική "Θρησκεία" -αν μπορούμε να το πούμε έτσι- ίσως δεν ήταν αυτό που αντιλαμβανόμαστε σήμερα για τις θρησκείες .

Οι Ορφικοί “δημιουργούν” μια θρησκεία ταυτόχρονα θεολογική, επιστημονική και φιλοσοφική. Οι πιστοί μέσω αυτής προσπαθούν να εξηγήσουν τον κόσμο, την ψυχή, το σύμπαν, την ζωή και τον θάνατο με τρόπο πρώτα και κύρια φιλοσοφικό. Οι Ορφικοί στα νεκρικά κείμενα (κείμενα που βρέθηκαν σε τάφους) έδιναν οδηγίες στο νεκρό για την διαδρομή που θα έπρεπε να περάσει έτσι ώστε να μην χαθεί η ψυχή του. Είναι σημαντικό πως για αυτούς δεν υπάρχει θάνατος αλλά συνεχόμενες αναγεννήσεις. Κατά τους Ορφικούς δεν υπάρχει ούτε χρόνος, ούτε παρελθόν, ούτε μέλλον, ούτε παρόν. Υπάρχει μόνο το “Εδώ και τώρα”. Ξέρουμε επίσης από αρχαιολογικά ευρήματα πως υπήρχαν ολόκληρες πόλεις που ασπάζονταν τον Ορφισμό και άλλες πόλεις όπου οι τελετές γίνονταν ιδιωτικά και κρυφά. Ο κυρίαρχος Θεός που λατρεύουν είναι ο Διόνυσος Ζαγρέας, σε αντίθεση με τον Διόνυσο των Βακχών, ο Ζαγρεύς είναι “Ο πρώτος Διόνυσος” αυτός που γεννήθηκε από τον Δία και τον διαμέλισαν οι Τιτάνες. Ο διαμελισμός του Ζαγρέα και ο διαμελισμός του Πενθέα στις Βάκχες δεν θα μπορούσε φυσικά να πρόκειται για κάποια τυχαία σύμπτωση για τον Ευριπίδη. Ο Πενθέας θα διαμελιστεί όπως ακριβώς διαμελίζεται (και αναγεννάται) ο Θεός - Διόνυσος.

Αν προσεγγίσουμε λοιπόν τις Βάκχες με γνώμονα την ορφική φιλοσοφία, ίσως λέγαμε πως ο Πενθέας συμβολίζει την υλική υπόσταση. Εγκλωβισμένος εκεί μπορεί να αντιληφθεί τον κόσμο μονάχα από την μεριά της ύλης (του ορθολογικού) καθώς στον αντίποδα ο Διόνυσος θα μπορούσαμε να πούμε πως είναι ακριβώς το αντίθετο. Σύμβολο του αιθερικού κόσμου, της ψυχής, της πορείας της ή της προσπάθειας του ανθρώπου να βρεθεί στην πρωταρχική κατάσταση της δημιουργίας του και άρα και της θεικής καταγωγής του.

Είπαμε πως για τους Ορφικούς δεν υπάρχει χρόνος και υπό αυτή την έννοια λοιπόν δεν υπάρχει πορεία και εξέλιξη, όλα είναι μνήμη. Η ψύχη έρχεται και επανέρχεται. Το σώμα είναι το υλικό πέπλο και έτσι η ψυχή-μνήμη-θεική καταγωγή, εμπεριέχει τα πάντα - την γνώση, τους νεκρούς, τους ζωντανούς ακόμη και αυτούς που θα έρθουν στο μέλλον.

Ενα κυρίαρχο μοτίβο που χρησιμοποιεί ο Ευριπίδης στις Βάκχες είναι το βλέπεις, δεν βλέπεις (“Που είναι ο Θεός; Γιατί δεν είναι φανερός στα δικά μου μάτια;”, “Εδώ δεν βλέπω να ανέβουμε ψηλά”, “τώρα βλέπεις αυτά που έπρεπε να δεις”) - είναι μερικές από τις φράσεις που συναντάμε συχνά μέσα στο κείμενο και υποδηλώνουν ακριβώς αυτό το στοιχείο του δυϊσμού ψυχής και σώματος - πνεύματος και ύλης - αυτό δηλαδή το οποίο τόσο απά λέγανε οι Ορφικοί στα νεκρικά κείμενα: “είμαι παιδί της γής και του ουρανού” δηλαδή γή=ύλη και ουρανός=αιθερικό πεδίο και θεική καταγωγή.

Κλείνοντας όμως με τους Ορφικούς γιατί το θέμα είναι πραγματικά ανεξάντλητο, θα σταθώ στην στιγμή του Κιθαιρώνα, όπου έχουμε την πρώτη φορά που ο Πενθέας θα έρθει σε επαφή με την αιθερική του πλευρά. Θα είναι βέβαια πολύ αργά για εκείνον, όχι όμως επειδή τόσο ώρα χλεύαζε τον Θεό και τις Βάκχες και τώρα ήρθε η ώρα που θα όχι τιμωρήσουν για την ύβρη - έτσι απλά - αλλά γιατί θα υπερβεί τα φυσικά όρια.

Αν για παράδειγμα ήταν κινηματογράφος, αφού ο Πενθέας πει πως θέλει να ανέβει πιο ψηλά στο δέντρο για να δει τις μαινάδες,. Παγώνοντας το καρέ, θα τον βλέπαμε να είναι στο ψηλότερο σημείο του Κιθαιρώνα. Βρίσκεται πάνω από όλες τις Βάκχες. Αλλά το σημαντικότερο είναι πως στέκεται πιο πάνω ακόμα και από τον ίδιο τον Θεό. Συμβολικά αυτό έχει την σημασία του.

Η συνέχεια έρχεται με τον άγριο διαμελισμό του από την Αγαθή και τις αδερφές της. Ο Ευριπίδης εδώ μας μιλάει για έναν άγριο διαμελισμό ο οποίος εκ πρώτης δεν έχει καμία αναγέννηση. Εδώ δεν θα συμβεί η επανένωση και αναγέννηση κατά τους Ορφικούς η όπως συμβαίνει στον Αστέριο της Μαργαρίτας Λυμπεράκη (που ο διαμελισμός του Αστερίου είναι παράλληλα και η αναγέννηση του σε έναν αέναο κύκλο συμβολίζοντας έτσι την φυσική πορεία, τον κύκλο της ζωής κλπ)

Ο Ευριπίδης μπορεί λοιπόν να μην μας πει για την αναγέννηση του Πενθέα αλλά θα γράψει για την ένωση του διαμελισμένου σώματος του, απο τον παππού του Κάδμο και την μητέρα του Αγαύη. Η διαφορά είναι πως θα ενώσουν το σώμα κυρίως για δική τους “ανάγκη”. Για να καταφέρουν οι ίδιοι να θρηπίσουν “*Πως να τον κλάψω; έτσι κομματιασμένο που είναι το σώμα;*” ... “*να ενώσουμε σωστά το κεφάλι με προσοχή με ακρίβεια*” Και μπορεί μετά να μην γεννιέται εκ νέου ο Πενθέας όπως ο Αστέριος στον Σπαραγγμό, η αναγέννηση όμως και η ολοκλήρωση του κύκλου του τελετουργικού θα γίνει και στον Ευριπίδη. Εδώ πιστεύω πως είναι ακόμα πιο σπουδαίος και συγκινητικός ο τρόπος που αποτυπώνεται - διότι το αποτέλεσμα του σπαραγγμού του Πενθέα είναι η ανανέωση-απελευθέρωση και αναγέννηση ολόκληρης της πόλης, Αυτό που αλλάζει στα αλήθεια ριζικά στις Βακχές είναι μόνο η πόλη της Θήβας. Και μιας και μιλάμε για αρχαία τραγωδία όπου οτι λέγεται είναι η απόλυτη κυριολεξία, το διαπιστώνουμε και κειμενικά - Πριν ανέβει ο Πενθέας στο βουνό, του λέει ο Διόνυσος - “*Στους ουρανούς η δόξα σου θα φτάσει, Μέγας είσαι*” Και πράγματι έτσι είναι, διότι λόγω του Πενθέα θα συμβεί και το “προχώρημα” της πόλης.

Είναι επίσης μια ενδιαφέρουσα διαδρομή πέρα από το τι λέει ο κάθε ποιητής να κατανοήσουμε και την δομή της γραφής του. Στον Ευριπίδη συγκεκριμένα στις Βάκχες είναι αποκαλυπτικό και μόνο να παρατηρήσουμε τον τρόπο που αρχίζουν και πως τελειώνουν όλα τα χορικά. - Αρχίζουν με επίκληση στον θεό και καταλήγουν στο λαϊκό αίσθημα του κοινού. Η κατάληξη είναι πάντα σε κάτι μικρό απλό και ανθρώπινο: “*Αυτός που της θάλασσας γλύτωσε το κύμα ευτυχισμένος*”, “*Στον καθένα ό,τι αρέσει είναι πάντοτε καλό*”, “*Εκεί στην χαρά πήγαινε με εκεί*” - Σε μια πολύ απλοϊκή ανάγνωση και μόνο για να συνεννοούμαστε για τώρα: στις Βάκχες του Ευριπίδη, η Πόλη της Θήβας είναι αυτή που παίρνει τις ιδιότητες του Διόνυσου. Είναι μια μονοδιάστατη ανάγνωση και στείρα το να αντιμετωπίζουμε αυτό το κείμενο σαν μια ιστορία εκδίκησης και μανίας. Είναι ίσως απο τα πιο θεολογικά κείμενα που έχουμε.

Ο άνθρωπος επινόησε τον Θεό για να μπορεί να ζήσει με λιγότερο φόβο, με λιγότερη αγωνία, ό,τι και αν σημαίνει Θεός για τον καθένα μας ή για την κάθε θρησκεία -Ανώτερος, πιο δυνατός, πιο δίκαιος ή πιο σοφός ή πιο όμορφος ή ό,τι άλλο. Όταν συμφωνήσουμε πως ο Θεός είναι ένα ανθρώπινο επινόημα τότε σημαίνει πως με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που τον επινοήσαμε μπορούμε και να τον αναπαράστούμε. Η ακόμα καλύτερα να αντλήσουμε όλες ή κάποιες απο τις ιδιότητες που του δώσαμε. (βλέπε ομωφαγία) Η ικανότητα της πίστης εδώ αποτυπώνεται ως η μόνη λύση για την Πόλη - εμφανίζεται με μια τρομακτική δύναμη χωρίς ηθικούς περιορισμούς και δίχως ανθρώπινα όρια (διαμελισμός απο Αγαύη) αλλά είναι και κάτι που χωρίς αυτό δεν θα μπορεί να υπάρξει, η συνέχεια.

Αξίζει να σημειωθεί πως απο όλη την Θήβα θα ανέβουν στο βουνό και θα ακολουθήσουν τον νέο Θεό-Διόνυσο πρώτα οι δυο γέροντες. Απο όλη την πόλη μονάχα αυτοί! “*Πες ψέματα λένε πως είναι Θεός*”, “*Ό,τι μάθαμε ως τώρα αυτά συλλογισμός κάνεις δεν τα ανατρέπει*”. Αν και ανήμποροι, θα κρατηθούν και θα ανέβουν στο βουνό. Είναι πολύ συγκινητικό για εμένα αυτό το δίδυμο Κάδμου-Τειρεσία, απο εκεί άρχισε η ενασχόλησή μου με αυτό το κείμενο . Εδώ ακουμπάει και η επιλογή του χορού γερόντων στην δική μας αφήγηση και στην παράσταση μας. Δεν θεωρώ φυσικά πως όποιος γερνάει γίνεται σοφός a priori. και καθόλου δεν έχει να κάνει τελικά με την σοφία η επιλογή αυτή αλλά κυρίως, με την αξία της διαδρομής. Της πορείας που αυτοί έχουν κάνει μέσα στην ζωή και στην αξία - όπως λένε και οι Ορφικοί - του “Εδώ και τώρα”. Είναι βαθιά επαναστατικό το γήρας υπό αυτήν την έννοια και γι’αυτό επέλεξα να είναι αυτοί που προχωράνε με έναν τρόπο την ιστορία. Η στιγμή του γήρατος τα γνωρίζει τα στάδια του πένθους ή τουλάχιστον έχει περισσότερες πιθανότητες να τα γνωρίζει.

Το μυστικιστικό και τελετουργικό στοιχείο των Βακχών θα το κατανοήσω καλύτερα αν το συνδέσω με τον φυσικό κύκλο της ζωής. Τελετουργία= Ανοιξη, Καλοκαίρι, Φινόπωρο, Χειμώνας, Ανοιξη, Καλοκαίρι κλπ. Εκεί με βοηθάει ο Σπαραγμός της Μαργαρίτας Λυμπεράκη. Από εκεί και πέρα μόνο του αυτό δεν μου είναι αρκετό. Γιατί τελικά να αφηγηθείς αυτή την ιστορία σήμερα; Που βρίσκεις τόση βία σήμερα; Τα σταδια του πένθους είναι ότι πιο κοντινό και γιαυτό στήριξα εκεί όλη μου την αφήγηση.

Τα κείμενα αυτά από τα οποία εμπνευστήκαμε την δημιουργία της παράστασης εκτός από υπαρξιακά-φιλοσοφικά είναι ταυτόχρονα και πολιτικά. Αναφέρονται στην Πόλη και προτείνουν αν όχι λύση τουλάχιστον τρόπους και δρόμους αρκετά πρακτικούς. Ακριβώς λοιπόν όπως η διαδικασία ενός ατομικού πένθους είναι χρήσιμη για τον πενθούντα έτσι ώστε, να ξεπεράσει το πένθος του, σε μια άλλη αναλογία θα ισχύει ίσως το ίδιο και για μια κοινωνία συνολικά. Έτσι μπορώ να καταλάβω ακόμα περισσότερο το τελετουργικό στοιχείο. Συμμετέχουν όλοι γιατί τους αφορά όλους.

Αυτό για εμένα τουλάχιστον προτείνουν και οι δύο συγγραφείς, εκτός από το ατομικό και στο συλλογικό επίπεδο.

Οι κοινωνίες μας πια είναι φτιαγμένες μακριά από τον φυσικό κύκλο, την φθορά, μαθαίνουν όλο και καλύτερα να κρύβουν την μαυρίλα τους, να αντιστέκονται στον φυσικό χρόνο, να προτιμούν ήπιες μεταβάσεις - κοινωνικές και πολιτικές, μακριά από τον θάνατο, μακριά από την ζωή, να εφεύρουν λεξιλόγια και να δημιουργούν κανόνες συμπεριλήψης χωρίς να είναι συμπεριληπτικές, να δείχνουν κατανόηση χωρίς να κατανοούν, θα μπορούσα να πω πολλά περισσότερα αλλά θα καταλήξω λέγοντας πως: Η βία είναι λειτουργία, θα πρέπει να το καλαβούμε αυτό, είναι φυσική λειτουργία, με βία ερχόμαστε στην ζωή κόβοντας τον ομφάλιο λώρο και με βία βγαίνει το λουλούδι κάνοντας ρωγμή στο χώμα.

Και έχω μια εικόνα που ίσως θα το περιέγραφε καλύτερα. Σκέφτομαι ένα χωράφι το οποίο έχει όμορφα λουλούδια, αλλά μετά από κάποιο καιρό τα λουλούδια ξεράθηκαν, βγήκαν ζιζάνια και σάπισαν όλα. Όπως λοιπόν είναι βία να ξεριζώσεις τα σάπια για να φυτρώσουν καινούργια λουλούδια, έτσι είναι βία να αφήνεις και το σάπιο να υπάρχει όταν δεν πρόκειται να ανθίσει. Τελικά όπως σε όλα, έτσι και εδώ.. είναι τι επιλέγεις.

Ευχαριστώ πολύ όσους εργάστηκαν ή βοήθησαν έτσι ώστε να συμβεί αυτή η παράσταση. Νιώθω πολύ χαρούμενος και τυχερός που η στιγμή αυτή με βρίσκει μαζί με την Νίκη, την Αλίκη, την Μαρίνα, τον Δημήτρη, την Μαντώ, την Teddy, την Ειρήνη, την Κρίνα, τον Κωνσταντίνο, την Αρτεμис, τον Αλέκο, την Στέλλα, τον Νίκο, τον Χάρη,, την Άννα, τον Ανδρέα, την Μαρία, την Μαρίνα, τον Γιάννη, τον Κωνσταντίνο, την Ελένη, τον Ιωάννη, την Φώφη. Είς το επανιδείν

Ορφισμός λίγα λόγια

Οι τελετές των Ορφικών λάμβαναν μέρος την νύκτα. Η ουσία των Μυστηρίων είναι η μετάβαση από το σκότος στο φως με διάφορους αλληγορικούς και συμβολικούς τρόπους.

Στο άδυτο του ναού ο Ιεροφάντης άναβε την τελετουργική Πυρά από μία συνεχώς καίουσα Ιερά Πηγή και εμφανιζόταν μπροστά στους μυημένους. Οι ναοί των Ορφικών είτε ήταν κτιστοί, είτε απλά σπήλαια. Ενα άλλο μέρος της Ορφικής φιλοσοφίας αποτελούν και οι Ορφικοί Ύμνοι που ψάλλονταν κατά τις τελετές. Είναι πανάρχαιοι και οι παλαιότεροι ανάγονται στην 11η χιλιετία π.Χ. Εξυμνούν διάφορες θεότητες και δίνουν πλήθους στοιχείων για την Ορφική Κοσμολογία, όπως: την γένεση του Σύμπαντος από μια έκρηξη, την θεωρία του Κοσμικού Ωού (άποψη πως ο κόσμος γεννήθηκε από ένα αυγό), την πίστη στην Συμπαντική Αρμονία, την αναφορά στο Ζωδιακό Κύκλο, καθώς και πλήθος αστρονομικών γνώσεων όπως την ύπαρξη του Πολικού Αστέρη, τις Ισημερίες και τα Ηλιοστάσια.

Η Αρχαία Ελληνική Θεολογία προήλθε από τους Ορφικούς και επηρέασε τόσο τον Πυθαγόρα όσο και τον Πλάτωνα. Ο Πλάτων μάλιστα στα κείμενα του ονομάζει τον Ορφέα «Θεολόγο». Η επίδραση του Ορφισμού ήταν καταλυτική καθώς εισήγαγε στον Ελληνικό κόσμο το στοιχείο του μυστικισμού και του δυϊσμού ψυχής-σώματος, του πνεύματος και ύλη, όπως αποκαλύπτει και η χρυσή πλάκα του Ιππωνίου αναφερόμενη στην καταγωγή της ψυχής: «Είμαι παιδί της Γης και του Εναστρου Ουρανού». Πριν τους Ορφικούς, και σύμφωνα με την Ομηρική άποψη, η ψυχή ήταν μια σκιά που εγκατέλειπε τον νεκρό τη στιγμή του θανάτου για να οδηγηθεί στο Βασίλειο του Αδη. Οι Ορφικοί υποστήριζαν ότι η ψυχή είναι αυτό που υποκινεί τον άνθρωπο, η αρχή όλων, ενώ το σώμα η φυλακή της ψυχής, κάτι που πέρασε και στον Χριστιανισμό. Πίστευαν ότι η ψυχή είναι θεϊκή και ενσαρκώνεται λόγω ενός προγενέστερου αμαρτήματος της.

Ετσι υπάρχοντας στο σώμα εκτός το ότι φυλακίζεται, λυτρώνεται κιόλας μέσα από τον κύκλο της επαναλαμβανόμενης μετενάρκωσης. Στην Ολβία του Εύξεινου Πόντου, ανακαλύφθηκαν οστέινες πλάκες, του 5ου π.χ αιώνα, με τις λέξεις : ΒΙΟΣ – ΘΑΝΑΤΟΣ – ΒΙΟΣ. Οι μυστηριακές τελετές του Ορφισμού διακρίνονταν σε δύο επίπεδα, στον εξαντισμό και στην μύηση, και διαδραματιζόνταν την νύκτα συμβολίζοντας την μετάβαση από το σκότος της άγνοιας στο φως της αλήθειας.

Δια μέσου της μύησης στα Ορφικά Μυστήρια, αποκαλύπτονταν στον άνθρωπο οι αρχετυπικές αλήθειες, έχοντας ως αρωγό τον Θεό Διόνυσο που ήταν ο λυτρωτής της ανθρώπινης ψυχής, που την οδηγούσε στην αθανασία του ουρανού. Οι Ορφικοί συγκεντρώνονταν είτε σε οικίες, είτε σε φυσικά σπήλαια για να ψάλουν ύμνους και να γνωρίσουν την διδασκαλία του Ορφέα, υπό το φως του ιερού πυρ που δεν έσβηνε ποτέ. Η επίδραση του Ορφισμού επηρέασε τόσο πολύ τον Πυθαγόρα, ώστε την εποχή του Πεισιστράτου ήταν πολύ δύσκολο να ξεχωρίσουν τα γνήσια Ορφικά από τα Πυθαγόρεια μυστήρια. Ο Ορφισμός επέδρασε καταλυτικά στην Ελληνική φιλοσοφία για δυο λόγους: Σύμφωνα με τον Ορφισμό, ο Θεός κατοικεί στα βάθη του εαυτού μας, κρυμμένος στην ύλη. Ο Διονυσιακός άνθρωπος μπορεί εξ ιδίων να απελευθερωθεί από τα Τιτανικά δεσμά του και να σωθεί. Η Θεϊκή προέλευση της ψυχής ενοποιεί όλους τους ανθρώπους και τους φέρνει σε απευθείας ένωση με την Θεία ουσία.

Σύμφωνα με την Ορφική θεογονία, αρχικά στο Σύμπαν υπήρχε η συνεχής ροή του Χρόνου από την οποία προήλθαν οι δύο Κοσμογονικές Ουσίες: Υδωρ και Γη, Αιθήρ και Χάος. Διάμεσο του Φάνη Ερωτα δημιουργήθηκε το Ορφικό Ωόν, από όπου προήλθε το σύμπαν. (Στους Ορφικούς Φάνης ονομάζεται ο πρώτος Διόνυσος, ο Ζαγρέυς που διαμελίστηκε από τους Τιτάνες δεύτερος Διόνυσος, ενώ ο τρίτος Διόνυσος είναι ο αναστημένος από τον Δια). Σχετικά με το Ορφικό αυγό ο Πρόκλος γράφει (Πλάτων – Τίμαιος): «Όπως το ωόν περιελάμβανε την σπερματική αιτία του ζώου, έτσι και ο κρυφός διάκοσμος περιέχει κάθε τι το νοητό. Και όπως το ζών έχει διαιρεμένα όσα ευρίσκοντο σαν σπέρματα στο ωόν, έτσι και ο Θεός προάγει σε εμφάνιση το άρρητον και ακατάληπτον των πρώτων αιτίων.

Ο λόγος του Ορφέα λοιπόν, προχώρησε μετά τον θάνατό του με τρόπο μυστηριώδη, μέσα στις φλέβες του Ελληνισμού από τις μυστικές αρτηρίες των Ιερών και τον έκανε Μύστη. Οι Θεοί έμειναν σύμφωνοι με τον λόγο του, όπως μέσα σε έναν ναό ο χορός των μνημένων συμφωνεί με τους ήχους μιας αόρατης λύρας. Έτσι η ψυχή του Ορφέα έγινε η ψυχή της Ελλάδος.

Για τούτο ο Φάνης δοξάζεται ως θήλυς και δημιουργός». και ο Κλήμης: «Μέσα στην περιφέρεια του Ωού διαμορφώθηκε ένα αρρενόθηλυ ζωντανό ον, με πρόνοια του ενυπάρχοντος μέσα θεϊκού πνεύματος, το οποίο ο Ορφέας το αποκαλεί Φάνητα, διότι όταν φάνηκε, από αυτόν έλαμψε το παν, με το φέγγος του διαπρεπέστερου στοιχείου, του πυρός, εκπληρούμενο μέσα στο υγρό στοιχείο» Το Υδωρ ή Αιθέρας Εν, αποτελεί την πρώτη Κοσμογονική Ουσία, ή Ενεργητική Αρχή, η «Συνεχής Ουσία».

Η Γη ή Χάος ή Πάσχον ή Αόριστος Δυάς ή Ετερον ή Απειρον των Πυθαγορείων, το οποίο βρίσκεται σε κατάσταση αμορφίας, αταξίας, αρρυθμίας, συγχύσεως, ταραχής, αποτελεί την «Μεριστή Ουσία» η οποία έχει την ιδιότητα της κίνησης και της ζωής και διακόπτει το συνεχές της συνεχούς ουσίας.

Το Εν και η Δυάς είναι οι δύο πρώτες κοσμογονικές ουσίες, οι οποίες συνιστούν όλη την δημιουργία. Από αυτές και διαμέσου της ενέργειας του Φάνη-Ερωτά που προκαλεί την επαφή και μίξη των στοιχείων αρχίζει η πορεία του κόσμου. Ο κόσμος γίνεται αντιληπτός, ως Ενας που πολλαπλασιάζεται εσωτερικά με τη δημιουργία των διαφόρων μορφών ζωής.

Τόσο οι Θεοί, όσο και οι άνθρωποι θεωρούνται δημιουργήματα του Κόσμου, στον οποίο μετέχουν και υπάγονται στους νόμους που διέπουν τη δομή και λειτουργία του. Οι Θεοί και οι Θεές θεωρούνται θεματοφύλακες αυτών των νόμων, χωρίς όμως να εκφεύγουν αυτών.

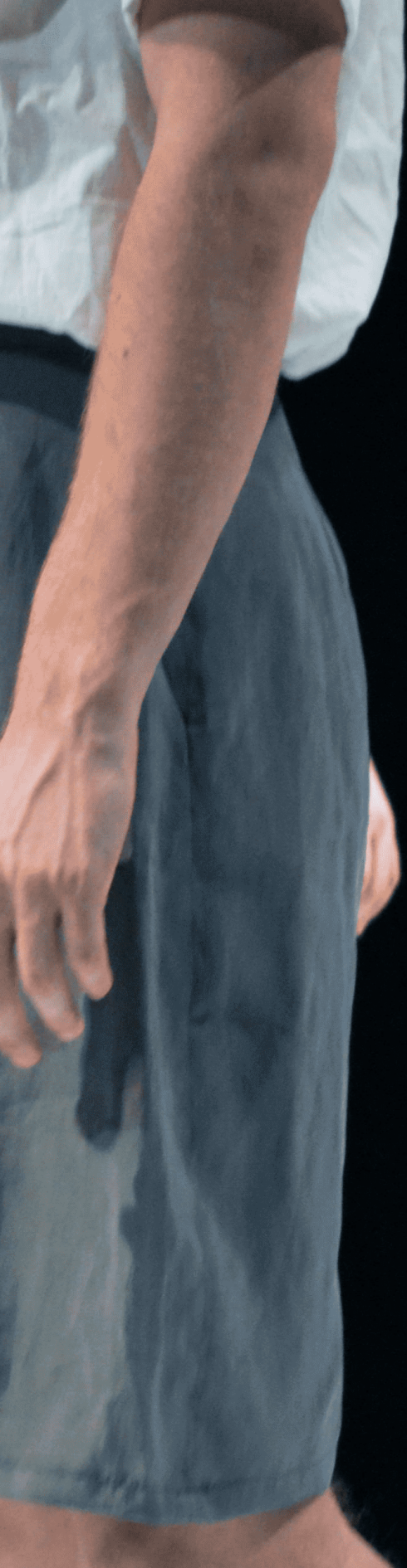
πάνω τι;
κάτω τι;
πέρα τι;
μέσα;

Σημείωμα Δραματουργού

ΣΤΕΛΛΑ ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Η παράσταση Σπαραγμός είναι μια κατάδυση στον πυρήνα του τελετουργικού δράματος, μια σύνθεση αρχαίων και σύγχρονων κειμένων που υπερβαίνουν τον χρόνο για να εξερευνήσουν τα βάθη της ανθρώπινης εμπειρίας. Η βάση του έργου βρίσκεται στο θεμελιώδες κείμενο των Βακχών του Ευριπίδη και τον Σπαραγμό της σημαντικής συγγραφέως Μαργαρίτας Λυμπεράκη, ο οποίος ανήκει στον κύκλο των αρχαιομυθών συγγραμμάτων της. Στον πυρήνα και των δύο αυτών κειμένων, και κατά συνέπεια της παράστασης, βρίσκεται το τελετουργικό του πένθους και η αινιγματική μορφή του Πενθέα, του οποίου η τραγική μοίρα, ενσωματώνει τα αιώνια θέματα της γέννησης, του θανάτου και της ανάστασης. Στην παγανιστική παράδοση, το δρώμενο του δράματος δεν ήταν απλώς μια μορφή ψυχαγωγίας, αλλά μια λειτουργία – ένα ιερό τελετουργικό που αναπαριστούσε τους κοσμικούς κύκλους της ζωής. Αυτοί οι κύκλοι, που ενσάρκωναν τον αέναο ρυθμό της ανόδου, της καθόδου και της ανόδου ξανά, αντικατόπτριζαν τον κύκλο της φύσης, την ανάπτυξη, την παρακμή και την αναγέννηση. Μέσα σε αυτό το ιερό πλαίσιο, το δράμα γινόταν ένα ισχυρό μέσο για την διερεύνηση των μυστηρίων της ύπαρξης και η συλλογική συνείδηση της κοινότητας συμμετείχε σε μια πράξη βαθιάς μνημόνευσης και υπέρβασης. Η τελετουργική διάσταση της παράστασης είναι άρρηκτα συνδεδεμένη με την αρχαία έννοια του σ π α ρ α γ μ ο ύ – του τελετουργικού διαμελισμού του θυσιαστικού θύματος. Η πράξη αυτή δεν είναι απλώς μια καταστροφή· είναι ένα ισχυρό σύμβολο σύγκρουσης, μεταμόρφωσης και ανανέωσης. Το θύμα, που συχνά ενσαρκώνει τις συλλογικές ‘αμαρτίες’, και το χάος της πόλης, κατασπαράζεται σε μια έξαλλη πράξη βίας, για να ανασυντεθεί με μυστικό τρόπο, συμβολίζοντας την δυνατότητα αναγέννησης, και αποκατάστασης της κοσμικής τάξης. Ο Σπαραγμός όμως, ως παράσταση, εστιάζει ιδιαίτερα και στο τελετουργικό του πένθους, το οποίο αποτελούσε κεντρικό άξονα στις αρχαίες λατρείες και τα δρώμενά τους. Στην Αρχαία Τραγωδία, το πένθος δεν ήταν απλώς μια ατομική διαδικασία θλίψης και θρήνου, αλλά μια συλλογική πράξη, ένα είδος δημόσιας λειτουργίας που προσέφερε στην κοινότητα την ευκαιρία να αναλογιστεί, να εξαγνιστεί και να ανανεωθεί. Μέσα από το πένθος, η κοινότητα βίωνε την απώλεια, αλλά ταυτόχρονα προετοιμαζόταν και για την αναγέννηση που θα ακολουθούσε. Η τελετουργία αυτή δεν αφορούσε μόνο το θάνατο του ατόμου αλλά την ανανέωση της ίδιας της ζωής, όπως αυτή συνδέεται άρρηκτα με τον κύκλο της φύσης. Στην παρούσα παράσταση, η τελετουργία του πένθους επεκτείνεται πέρα από την απλή θρηνητική πράξη. Είναι ένας μυητικός κύκλος, μια διαδικασία μετουσίωσης, όπου ο θρήνος και ο πόνος συγκρούονται και μετουσιώνονται σε δύναμη αναγέννησης. Το πένθος όπως παρουσιάζεται εδώ, λειτουργεί ως εργαλείο κάθαρσης, μέσω του οποίου το άτομο και η κοινότητα, αντιμετωπίζουν τις βαθύτερες αγωνίες τους, τα βάρη, για να μπορέσουν να αναγεννηθούν. Η συλλογική συμμετοχή στο πένθος δημιουργεί έναν δεσμό που ενώνει όλους σε μια κοινή εμπειρία, μια κοινή θυσία, από την οποία αναδύεται η ελπίδα της αναγέννησης. Η έννοια του σπαραγμού ενσωματώνει και αυτό το τελετουργικό του πένθους με έναν ακόμη πιο έντονο τρόπο: ο διαμελισμός του θυσιαστικού θύματος αντιπροσωπεύει την ακραία μορφή θρήνου και ταυτόχρονα την απόλυτη απελευθέρωση από τον πόνο, που επιτρέπει στη νέα ζωή να γεννηθεί. Ο Πενθέας, ως κεντρικό πρόσωπο του δράματος, υφίσταται αυτήν την τελετουργική θυσία, συμβολίζοντας τόσο την ανάγκη για εξαγνισμό, όσο και την αναπόφευκτη αναγέννηση που ακολουθεί.

Να 'μαν πουλί να πέταγα
Ψηλά στα κορφοβούνια
Ν' αγνάντευα ν-ολόγυρα
Ν' αγνάντευα ν-ολόγυρα
Στα μακρινά τα ξένα
Να 'βλεπα την αγάπη μου
Να 'βλεπα την αγάπη μου
Να 'βλεπα τον καλό μου
Σε τι σαντήρια κάθεται

*Προέλευση: Θράκη Είδος:
Καθιστικό Ταξινόμηση: Της
ξενιτιάς Ρυθμός: Ελεύθερος
ρυθμός Θέμα: Γυναίκες των
ξενιτεμένων Διάρκεια: 03:35*

Θανατος στον χειμώνα
Θανατος στον Θάνατο

Nostalgia - Andrei Tarkovsky (Mother Mother)

Mother, mother / Wives, little wives
Love me too/ If you are going to the green garden
Take me too /If you will gather flours
Gather for me too/If you will do wreaths do it for me too
If you will go to the river Danube /Take me too
If you will put the wreaths on the water, /put them
for me too / Your wreaths were taken by the wind
Mine has drowned /Your friend came from war
Mine didn't /He doesn't come, the letter is not written
He forget me

Ой, кумушки кумитесь
Кумитесь и любитесь,
Кумитесь и любитесь
Любите и меня

Вы пойдите в зялёный
сад
Возмите и меня
Вы будите цвяточки
рвать
Сорвите вы мне
Вы будите вяночки вить
Ой, свейте вы мне

Вы пойдите к ряке Дунай
Возмите и меня
Вы будите венки в воду
пускать
Пустите вы мне
Ваши венки по ветру
плыли,
А мой на дно пошёл
пошёл, пошёл, пошёл

Ваши дружки с войны
пришли,
А мой не пришёл
Он сам не идет, письма
не шлёт
Забыл про меня
меня

Δοξά στον άφανισμὸν

Δοξά στον διασπαραγμὸ

Δόξα σὲ σὲ ὅταν ἔρχεσαι

Δόξα σὲ σὲ ὅταν φεύγεις

Από άνθρωπος έγινες θεός
Από θεός έγινες άνθρωπος

Ο Νίκος Μάνεσης είναι ηθοποιός και σκηνοθέτης, γεννήθηκε και ζει στην Αθήνα. Αποφοίτησε από τη Δραματική Σχολή «Δήλος» το 2018. / Δείγμα της δουλειάς του στο θέατρο είναι οι παραστάσεις: Ονειρόδραμα (Εθνικό θέατρο) σε σκηνοθεσία της Γεωργίας Μαυραγάνη, Βάκχες ... ήρθε τώρα η άνοιξη.. (θέατρο Ροές) σε σκηνοθεσία της ομάδας κ όμως κινείται, Φαίδρα (θέατρο Προσκήνιο) σε σκηνοθεσία του Δημήτρη Καραντζά, 9.25 (Φεστιβάλ Αθηνών) σε σκηνοθεσία της ομάδας 'κ όμως κινείται', Τρεις αδελφές (θέατρο Βεάκη) σε σκηνοθεσία του Δημήτρη Καραντζά, Ορέστεια- Ευμενίδες (Εθνικό θέατρο) σε σκηνοθεσία της Γεωργίας Μαυραγάνη, Τα μπάσαρδα του Σίσυφου (θέατρο 14) σε σκηνοθεσία Δημήτρη Λογοθέτη, Δαιμονισμένοι (Ιδρυμα Μιχάλης Κακογιάννης) σε σκηνοθεσία Κωνσταντίνου Χατζή, Not not not not not enough oxygen της Carol churchill, (Open arts theater company) σε σκηνοθεσία της Αθηνάς Κάσιου, Ο τυχερός στρατιώτης των Ξένια Καλογεροπούλου και Θωμά Μοσχόπουλου (ΘΟΚ) σε σκηνοθεσία της Γεωργίας Μαυραγάνη, Βάκχες σε σκηνοθεσία Κωνσταντίνου Χατζή (Ιδρυμα Μιχάλης Κακογιάννης), Προμηθέας Δεσμώτης: ένα τραγούδι αντίστασης (Φεστιβάλ Φιλίππων) σε σκηνοθεσία της Γεωργίας Μαυραγάνη, Πενθέας (ΔΗΠΕΘΕ Καβάλας) σε σκηνοθεσία της ομάδας 'κ όμως κινείται', Θείε Βάνια τα δάση μαλακώνουν τον άνθρωπο (όλη η Ελλάδα ένας πολιτισμός) σε σκηνοθεσία του ίδιου. / Πήρε μέρος στις ταινίες: NOVAK του Χάρη Λαγκούση, L ' appel du vide της Ευγενίας Κούγια, Prince Zamprano ... – A poet of the city της Σ.Παπακωνσταντίνου, The Gun του Παναγιώτη Γλυνού.

ΣΤΕΛΛΑ ΠΑΠΑΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

Η Στέλλα Παπακωνσταντίνου είναι πολιτικός και κοινωνικός επιστήμων με ειδικευση στο θέατρο, την Λογοτεχνία και την Κοινωνική Ανθρωπολογία της Ελλάδας, της Τουρκίας και της Αφρικής. Παράλληλα εργάζεται ως δραματολόγος-ερευνήτρια και ηθοποιός στο θέατρο. Έχει συνεργαστεί με φορείς όπως η Εθνική Λυρική Σκηνή (Ελλάδα/ Αϊτή 1821, 2021, / Τα Περιηγητικά, 2021 – σκηνοθεσία Κων. Χατζής) το Φεστιβάλ Αθηνών (Κλυταιμνήστρα: Μουσική Δωματίου για ένα όργανο, 2021 – σκηνοθεσία Κων. Χατζής), την Ελευσίνα Πολιτιστική Πρωτεύουσα (Μυστήριο 34: Πρόσωπα, 2023 – φωτογραφική έκθεση της φωτογράφου Lina Bertucci), το Πρόγραμμα «Ολη η Ελλάδα Ένας Πολιτισμός» (Βάκχες, 2020 -σκηνοθεσία Κων. Χατζής, Τα Πρωτοσέλιδα, 2022 – σκηνοθεσία Θεανώ Μεταξά) και άλλα ιδιωτικά θέατρα. Είναι συνεργάτης του Σχολείου Αρχαίου Δράματος στην Ελευσίνα με επικεφαλής την Μάρθα Φριντζήλα, από την ίδρυσή του το 2012 μέχρι σήμερα. Είναι απόφοιτος του London School of Economics & Political Science καθώς και του School of Oriental & African Studies. Είναι απόφοιτη του Μεταπτυχιακού Προγράμματος Πολιτισμικών και Κινηματογραφικών Σπουδών του ΕΚΠΑ με ειδίκευση στη σύνδεση του Αρχαίου Δράματος και του εθνογραφικού κινηματογράφου της Αφρικής. Παράλληλα βρίσκεται επι πτυχίω στα Προγράμματα Μεταπτυχιακών Σπουδών του Τμήματος Θεατρικών Σπουδών του ΕΚΠΑ, Ναυπλίου και του Πανεπιστημίου της Lille. Μιλάει αγγλικά, γαλλικά και τουρκικά.

ΝΙΚΗ ΔΟΥΛΓΕΡΑΚΗ

Η Νίκη Δουλγεράκη είναι πτυχιούχος του τμήματος Εμπορίας και Διαφήμισης του ΤΕΙ-Α και πτυχιούχος της Ανώτερης Δραματικής σχολής Ιάκωβος Καμπανέλλης. Από το 2015 εργάζεται στο θέατρο ως ηθοποιός [Ο καπετάν Μιχάλης - σε σκηνοθεσία Βασίλη Βασιλάκη, Το ημέρωμα της Στρίγγλας-σε σκηνοθεσία Κωνσταντίνου Τσονόπουλου, Βάτραχοι /ο Διόνυσος στον Αδη - σε σκηνοθεσία Γεωργίας Μαυραγάνη] , ως βοηθός σκηνοθέτη [Εξημέρωση / Παρόλα αυτά / Ονειρόδραμα σκην. Γεωργία Μαυραγάνη, Αίμα στο χιόνι - σκην. Ευθύμης Χρήστου, Κενή Διαθήκη / Κανένας -σκην. Κωνσταντίνος Τσονόπουλος, Χώμα δωρεάν για όλους- σκην. Ελένη Μποζά] ως σκηνοθέτρια [Οποίος το λέει είναι / Κρυφός καημός / Ερωτόκριτος / Το ανθρώπινο Δυναμικό μια παράσταση ντοκουμέντο για την εργασία]. Ασχολείται με την μετεκπαίδευση ηθοποιών πραγματοποιώντας η ίδια σεμινάρια και συνεργάζεται με παραστάσεις για την καθοδήγηση των ηθοποιών ως καλλιτεχνική συνεργάτης. Ασχολείται με το κομμάτι της προετοιμασίας νέων που θέλουν να δώσουν εισαγωγικές εξετάσεις σε δραματικές σχολές. Διδάσκει επίσης παραδοσιακούς χορούς.

ARTEMIS ΦΛΕΣΣΑ

Γεννήθηκε στην Αθήνα. Αποφοίτησε από τη Σχολή Θεάτρου Τέχνης Καρόλου Κουν το 2006. Ως σκηνογράφος και ενδυματολόγος έχει συνεργαστεί με Εθνικό Θέατρο, Φεστιβάλ Αθηνών Επιδαύρου, Στέγη Ιδρύματος Ωνάση, Κρατικό Θέατρο Βορείου Ελλάδος, Θεατρικό Οργανισμό Κύπρου, ΔΗΠΕΘΕ Καλαμάτας, Θέατρο του Νέου Κόσμου, Θέατρο Πόρτα, Από Μηχανής Θέατρο κ.ά. σε συνεργασία με τους Γεωργία Μαυραγάνη, Δημήτρη Καραντζά, Γιώργο Κουτλή, Γιάννη Νταλιάνη, Αρη Μπαλή, Ταξιάρχη Χάνο, Μαργαρίτα Τρίκα, Θεατρική Ομάδα Τσόκαρα, Λευτέρη Γιοβανίδη, Φούλη Μπουντούρογλου, Θεανώ Μεταξά κ.ά.

ΝΙΚΟΣ ΣΑΜΟΥΡΙΔΗΣ

Ο Νίκος Σαμουρίδης γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Αθήνα, όπου δραστηριοποιείται ως ηθοποιός, χορευτής και χορογράφος. Είναι απόφοιτος από την Κρατική Σχολή Ορχηστρικής Τέχνης – ΚΣΟΤ (2023) και από την Δραματική Σχολή «δήλος» - Δήμητρα Χατούπη (2018). Ως ηθοποιός στο θέατρο έχει συνεργαστεί με τους σκηνοθέτες Κατερίνα Ευαγγελάτου, Γιάννη Παρασκευόπουλο, Αντώνη Γαλέο, Κίρκη Καραλή, Γιάννη Παναγόπουλο, Κωνσταντίνο Χατζή, Κάρμεν Ρουγγέρη, Δήμητρα Χατούπη και Νίκη Δουλγεράκη. Στην τηλεόραση έχει συνεργαστεί με τον Μανούσο Μανουσάκη στις σειρές «Το Κόκκινο Ποτάμι», «Βαρδιάνος στα Σπύρκα», «Το Κόκκινο Ποτάμι-η συνέχεια», στο ντοκιμαντέρ

«1821, η φλόγα της επανάστασης», καθώς και με τον Ανδρέα Γεωργίου στη σειρά «Η Γη της Ελιάς». Ως χορευτής και performer έχει συνεργαστεί με τους Romeo Castellucci, Blenard Azizaj, Φώτη Νικολάου, Αθανασία Κανελλοπούλου, Πατρίσια Απέργη, Παναγιώτη Τοφή και Αρτεμης Ιγνατίου. Ως χορογράφος έχει δημιουργήσει τις χορευτικές performances “Screenlight” και «Εξίς - Η Συνήθεια της Ρουτίνας». Στο θέατρο έχει επιμεληθεί κίνηση και χορογραφίες, διδάσκει χορό σε εφήβους και ενήλικες.

TEDDY ΔΗΜΑΚΟΥ

Η Teddy Δημάκου γεννήθηκε στην Αθήνα. Είναι Θεατρολόγος από το Τμήμα Θεατρικών Σπουδών της Σχολής Καλών Τεχνών του Πανεπιστημίου Πελοποννήσου. Είναι απόφοιτος της Λεοντείου Σχολής Αθηνών όπου στα μαθητικά της χρόνια συμμετείχε σε διάφορες παραστάσεις με τη Μεικτή Νεανική Χορωδία Λεοντείου Σχολής Αθηνών και κατ' επέκταση με τη χορωδία Αποφοίτων Vox Fortis. Δείγμα της δουλειάς της είναι οι παραστάσεις : «Αρωμα Ελλάδας» στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών και «Αφιέρωμα στον Σταύρο Ξαρχάκο». Κατέχει πτυχία Α, Β και Γ θεωρίας

της Μουσικής και Σολφέζ καθώς και πτυχίο Γ κατωτέρας στο Βιολί. Μιλάει Αγγλικά και Γαλλικά. Στην παραγωγή της Novus Ordo για την παράσταση «Σπαραγμός/ Μια αφήγηση για...» ήταν Α' Βοηθός Σκηνοθέτη και υπεύθυνη της Φωνητικής Διδασκαλίας.

ΜΑΡΙΝΑ ΠΑΠΟΥΛΙΑ

Γεννήθηκε το 1990 στην Αθήνα. Είναι απόφοιτος του τμήματος Βιολογικών εφαρμογών και τεχνολογιών του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων. Το 2020 αποφοίτησε από τη δραματική σχολή «δήλος» - Δήμητρα Χατούπη. Τα τελευταία χρόνια έχει συνεργαστεί με την Γεωργία Μαυραγάνη στην παράσταση "Διάλογος" του Διονυσίου Σολωμού για το φεστιβάλ Φιλίππων, "Το πένθος ταιριάζει στην Ηλέκτρα" που παρουσιάζεται στο Φάρο του ΚΠΙΣΝ, "Βάτραχοι του Αριστοφάνη - Ο Διόνυσος στον Αδη" στο φεστιβάλ Φιλίππων, "Ονειρόδραμα" στην κεντρική σκηνή του Εθνικού Θεάτρου. Ακόμη συμμετείχε στην εικαστική performance "Synthesis" στην Εναλλακτική Σκηνή της Εθνικής Λυρικής Σκηνής σε σύλληψη, σχεδιασμό και σκηνοθεσία Τζένης Αργυρίου και Βασιλή Γεροδήμου.

ΚΡΙΝΑ ΔΑΛΑΚΛΗ

Η Κρινα Δαλακλή είναι απόφοιτη του Γεωπονικού Πανεπιστημίου Αθηνών. Το 2021 αποφοίτησε από την δραματική σχολή "Δήλος" - Δήμητρα Χατούπη. Έχει ασχοληθεί με τη μουσική και το τραγούδι. Ως ηθοποιός συμμετείχε στη devised παρασταση "Κενή Διαθήκη" σε σύλληψη και σκηνοθεσία Κωνσταντίνου Τσονόπουλου (2022), στην παράσταση "Βάιζα" [ΕΤΥΜ. αρβ< κορίτσι] σε σκηνοθεσία της Χριστίνας Ματθαίου (2023). Τελευταία της συμμετοχή ήταν στην παράσταση Επαναρχία σε σύλληψη και σκηνοθεσία Σταύρου Δημοπούλου (2024) που παρουσιάστηκε στο off off festival του θεάτρου επί Κολωνό.

ΑΛΕΚΟΣ ΓΙΑΓΚΟΥΣΗΣ

Ο Αλέκος Γιαγκουσης γεννήθηκε στην Κοζάνη. Είναι απόφοιτος της Δραματικής Σχολής του Εθνικού Θεάτρου. Επίσης έχει ασχοληθεί εντατικά με τη μουσική (κλασικό φλάουτο και θεωρία της μουσικής) και με την κίνηση (σύγχρονος χορός, ακροβατικά εδάφους). Ως ηθοποιός έχει συμμετάσχει σε θεατρικές παραγωγές σε σκηνοθεσία των Μπρικένα Γκίστο, Σωτήρη Ρουμελιώτη, Νοεμή Βασιλειάδου, Θωμά Μοσχόπουλου, Χριστίνα Σουγιουλτζή, καθώς και στον κινηματογράφο σε ταινίες μικρού μήκους σκηνοθεσίας των Αριάδνη-Αγγελική Θυφρονίτου-Λήτου και Γιώργου Χαρτοφυλακίδη.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΑΚΑΡΟΝΤΖΑΣ

Ο Δημήτρης Κακαρόντζας γεννήθηκε στον Τύρναβο της Λάρισας. Στα μαθητικά του χρόνια ασχολήθηκε με τον πρωταθλητισμό στο στίβο, όπου και κατέκτησε πανελληνίες διακρίσεις. Σπούδασε στη σχολή Ικάρων απ' όπου και αποφοίτησε ως αξιωματικός πιλότος της πολεμικής αεροπορίας. Έχει ασχοληθεί αρκετά χρόνια με το χορό και τη μουσική, συμμετέχοντας περιστασιακά σε ομάδες χορευτών και μουσικά σχήματα. Πριν μερικά χρόνια αποφάσισε να ασχοληθεί με το θέατρο και τον Ιούνιο του 2024 αποφοίτησε από την δραματική σχολή του θεάτρου τέχνης Κάρολος Κουν.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΣΙΩΖΟΣ

Ο Κωνσταντίνος Σιώζος είναι απόφοιτος του Τμήματος Θεατρικών Σπουδών Πανεπιστημίου Πελοποννήσου (2017) και της δραματικής σχολής «δήλος» (2020). Έχει συνεργαστεί με τους σκηνοθέτες Γεωργία Μαυραγάνη και Γιάννη χουβαρδά.

ΑΛΙΚΗ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΚΗ

Αποφοίτησε το 1965 από τη Δραματική Σχολή Αθηνών του Γ. Θεοδοσιάδη. Από τότε μέχρι το 2000 συνεργάστηκε για μια τετραετία με το Θέατρο Τέχνης του Καρόλου Κουν, με το Προσκήνιο του Αλέξη Σολομού, με ιδιωτικούς θιάσους, όπως: Λαμπέτη – Παπαμιχαήλ, Καρέζη – Καζάκου, Καλογεροπούλου – Φέρτη κ.α. Επίσης, με το Θεσσαλικό Θέατρο του οποίου υπήρξε ιδρυτικό μέλος και επί μία δεκαετία με το ΔΗ.ΠΕ.ΘΕ. Καλαμάτας.

Από το 2000 και μετά συνεργάζεται και πάλι με το θέατρο Τέχνης σε πέντε παραγωγές, με τον «Ελεύθερο Λόγο», το θέατρο Πορεία και με το Φεστιβάλ Αθηνών – Επιδαύρου (Θεσμοφοριάζουσες, Γκόλφω, Ορνιθες). Από το 2013 συνεργάζεται σταθερά με το Εθνικό Θέατρο (Γκόλφω, το 10ήμερο, Χριστουγεννιάτικη Ιστορία, Allez-viens, Μαθήματα Πολέμου, Αιολική Γη, Τα φώτα της πόλης, Ονειρόδραμα). Πλούσια η συμμετοχή της σε τηλεοπτικές σειρές με τελευταία την παρουσία της στις Αγριες Μέλισσες

ΧΑΡΗΣ ΝΕΙΛΑΣ

Ο Χάρης Νείλας είναι συνθέτης και μουσικός έχει γράψει μουσική για το Θέατρο και τον κινηματογράφο. «Η μουσική που γράφεται για το θέατρο απαιτεί μια διαφορετική προσέγγιση από αυτήν της “κανονικής” μουσικής δημιουργίας. Ο ρόλος της δεν είναι πρωταγωνιστικός, παρόλο που αποτελεί καθοριστικό στοιχείο μιας παράστασης.

ΕΙΡΗΝΗ ΜΠΟΥΓΙΑ

Η Ειρήνη-Αλεξάνδρα Μπούγια γεννήθηκε το 2004 στην Αθήνα. Από μικρή ασχολείται με τις τέχνες και το θέατρο. Σπουδάζει στο Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών στο τμήμα θεατρικών σπουδών από το 2022. Συμμετέχει στην παράσταση ως Β΄ βοηθός σκηνοθέτη.

ΜΑΝΤΩ ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

Η Μαντώ Παπαθανασίου γεννήθηκε και μεγάλωσε στο Βασιλικό Ευβοίας. Είναι θεατρολόγος από το τμήμα των θεατρικών σπουδών στο Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο Αθηνών. Δουλεύει στο θέατρο ως Υπευθύνη Παραγωγής, οργάνωση και εκτέλεση

τώρα στέρεψε ως
και των δακρύων
μου η πηγή

στὸν μεγάλο παλμὸ
στὸν αἰώνιο ἔρωτα
στὸν νέο πόθο
Στην νέα πνοή
στὸν θάνατο

Το κείμενο

Φωνή 1: Πάνω τί;

Κάτω τί;

Πέρα τί;

Μέσα;

Φωνή 2: Ηρθα.

Φωνή 3: Τα χέρια μου

η Μαρίνα/ η Κρίνα/ ο Αλέκος/ ο Κωνσταντίνος/ ο Δημήτρης είμαι

Φωνή 1: Ο γιός του (**Φωνή 1**) Θανάση/ (**Φωνή 2**) του Νώντα /(**Φωνή 4**) του Τάσου /(**Φωνή 3**) του Γιάννη / (**Φωνή 5**) του Γιώργου είμαι

Φωνή 4: Εφτασα

Φωνή 3: Τα χέρια

Φωνή 5: Και στέκω

Φωνή 3: Τα πόδια

Φωνή 2: Εδώ

Φωνή 3: Τα πόδια μου δώσμου.

Φωνή 4: Εφανερώθηκα

Φωνή 1: Σε αυτήν Την πόλη πρώτα της (**Φωνή 1**) Πάτρας (**Φωνή 2**) Χολαργός (**Φωνή 4**) Κοζάνη (**Φωνή 5**) Αθήνα/ (**Φωνή 3**) Λάρισα

Φωνή 4: Στον κόσμο με έφερε η κόρη του (**Φωνή 4**) Νίκου/ (**Φωνή 2**) του Νίκου /(**Φωνή 1**) του Κώστα/ (**Φωνή 5**) του Βασίλη/ (**Φωνή 3**) του Νίκου/ η (**Φωνή 4**) Ηλέκτρα/ (**Φωνή 2**) η Βάσω/ (**Φωνή 3**) η Μαίρη/ (**Φωνή 1**) η Μαρία/ (**Φωνή 5**) η Μαγδαληνή. Αυτή που την ξεγέννησε το λαμπερό το πυρ της αστραπής

Φωνή 3: Το στόμα μου, το στόμα μου δώσμου

Φωνή 1: Τη θεϊκή μορφή μου

Φωνή 5: Με μορφή θνητού Την άλλαξα

Φωνή 4: Εφτασα

Φωνή 3: Και βήμα μεγάλο

Φωνή 5: Και στέκω

Φωνή 3: Και δύναμη δώσμου

Φωνή 2: Εδώ

Φωνή 1: Στα νάματα της Δίρκης

Φωνή 3: Να ανασάνω

Φωνή 1: Και στα νερά του Ισμηνού.

Φωνή 3: Να ανασάνω δώσμου

Φωνή 5: Το μνήμα βλέπω

Φωνή 4: Της μητρός

Φωνή 3: Να φωνάξω

Φωνή 2: Αφησα

Φωνή 3: Να φωνάξω δώσμου

Φωνή 2: Τους πολύχρυσους κάμπους των Λυδών (**Φωνή 4**) Λάρισα και των Φρυγών
(**Φωνή 5**) Γιάννενα/ (**Φωνή 3**) Θήβα / (**Φωνή 1**) Εύβοια

Φωνή 3: Να γεννηθώ δώσμου

Φωνή 5: Πέρασα τα ηλιοδαρμένα υψίπεδα των Περσών (**Φωνή 4**) Ολυμπο
(**Φωνή 2**) Πίνδο/ (**Φωνή 3**) Σμόλικα / (**Φωνή 1**) Παρνασσό

Φωνή 3: Να ζήσω

Φωνή 1: Και τα Βάκτρια τείχη πέρασα.

Φωνή 3: Να ζήσω δώσμου

Φωνή 2: Και Την άγρια χώρα των Μήδων (**Φωνή 4**) Λαμία/(**Φωνή 3**)
Καλαμάτα /(**Φωνή 5**) Πύργο/ (**Φωνή 1**) Αργος

Φωνή 3: Για δεύτερη φορά

Φωνή 5: Και Την ευδαίμονα Αραβία

(**Φωνή 4**) Βόλο/ (**Φωνή 2**) Γιάννενα/ (**Φωνή 3**) Αθήνα / (**Φωνή 1**) Ναύπλιο/ (**Φωνή 5**) Θεσσαλονίκη

Φωνή 4: Και Την Ασία ολόκληρη.

Φωνή 3: Δώσμου

Φωνή 4: Εκεί όπου Έλληνες και βάρβαροι ζουν μαζί

Φωνή 3: Δώσμου δυο ζωές

Φωνή 4: Χωρίς κανείς στους να διαφέρει

Φωνή 3: Να φτάσω τ' άστρα

Φωνή 1: Για αυτό επήρα θνητού μορφή

Φωνή 3: Να επισκεφτώ το σύμπαν

Φωνή 5: Και ήρθα

Φωνή 1: Σε αυτή Την πόλη πρώτα

Φωνή 4: Ηρθα

Φωνή 2: Εδώ

Φωνή 1: Φανερός θεός να φανώ στους ανθρώπους.

Όλοι: Ο Διόνυσος, Ο Διόνυσος, Ο Διόνυσος, Ο Διόνυσος, Ο Διόνυσος είμαι.

Φωνή 6: Κάποτε ο Δίας από τον Ολυμπο ψηλά είδε ένα κορίτσι να περπατάει στους δρόμους της Θήβας ένα κορίτσι που το έλεγαν Σεμέλη. Μη μπορώντας ν' αντισταθεί κατέβηκε απ' το βουνό των θεών και τρύπωσε στο δωμάτιο της. Ομως η Ηρα... Η γυναίκα του, τον είδε και... Μεταμφιεσμένη πλησίασε την Σεμέλη και την συμβούλευσε πως αν θέλει να λέγεται σύζυγος του Δία πρέπει να τον πείσει να της παρουσιαστεί σαν θεός και όχι σαν θνητός. Ετσι κι έκανε η Σεμέλη. Κι ο Δίας, για να της κάνει το χατίρι παρουσιάστηκε μπροστά της με όλη του την δόξα. Ομως το εκτυφλωτικό φως και οι κεραυνοί που το συνόδευαν, σκότωσαν τη Σεμέλη. Ο Δίας ξέροντας πως η Σεμέλη είχε μέσα της ένα δικό του παιδί, για να το σώσει, πείρε το αγέννητο μέσα απ' την κοιλιά της, το έραψε στον μηρό του, εκεί, ώπου να γεννηθεί, σαν σε δεύτερη μήτρα, να τρέφεται απ' το αίμα του. Τα χρόνια πέρασαντο παιδί – Ο Διόνυσος – μεγάλωσε κρυμμένος, περιπλανώμενος Αίγυπτο, Συρία, Ινδία -ξένος- μεταμορφωμένος σε θνητό. Μαθαίνει τις μυστικές τελετές θα τις διαδώσει σε ολόκληρο τον κόσμο. Οι πόλεις, άλλες τον δέχονται και άλλες τον βλέπουν σαν θεό. Κάποιοι τον θεωρούνε τσαρλατάνο. Μια τέτοια πόλη είναι και αυτή. Η Θήβα η πόλη όπου γεννήθηκε και ο βασιλιάς της είναι, ο Πενθέας – ξάδελφος. Πενθέας! Αυτός - που αρνείται – που αυτά έμαθε – αυτός που αυτά ξέρει. Ο βασιλιάς της πόλη – που από θεό είναι. Ο Πενθέας – αυτός

Φωνή 5: Αυτός .

Φωνή 1: Αυτός

Φωνή 1: Αυτός είναι

Φωνή 1: Πενθέα

Φωνή 2: Πενθέα τον λένε

Φωνή 5: Ο άνθρωπος

Φωνή 1: Των θλίψεων

Φωνή 5: Είναι

Φωνή 2: Ο Πενθέας

Φωνή 2 + Φωνή 5 + Φωνή 3 (διαδοχικά): Ο Πενθέας,

Φωνή 4: Πένθος σημαίνει το όνομά του

Φωνή 2: Αυτός είναιπου..

Φωνή 3: Αυτά ξέρει

Φωνή 2: Είναι...

Φωνή 1 + Φωνή 5 + Φωνή 3: Ο βασιλιάς...

Φωνή 1: Της πόλης

Φωνή 4: Αυτός

Φωνή 2: Ο ξάδελφος

Φωνή 2 + Φωνή 4: Του θεού

Φωνή 3: Που αυτά έμαθε

Φωνή 1: Αυτός που δεν

Φωνή 4: Αυτός που

Φωνή 5 + Φωνή 3: Που αυτά ξέρει

Φωνή 2: Αυτός

Φωνή 4: Ο ξάδελφος του Διονύσου

Φωνή 2: Του θεού

Φωνή 1 + Φωνή 5: Ο βασιλιάς της πόλης είναι που

Φωνή 4: Που

Φωνή 1: Που

Φωνή 3: Που

Φωνή 2: Πένθος σημαίνει

Φωνή 4: Ο Γιός της Αγαύης

Φωνή 3: Αυτός που αρνείται

Φωνή 5: Που αυτά ξέρει

Φωνή 4: Που Συντηρεί

Φωνή 5: Ο Απόλυτος, Ο Φοβισμένος

Φωνή 1 + Φωνή 3: Είμαι

Φωνή 5: Αυτός είναι, Που

Φωνή 4: Που

Φωνή 1: Που

Φωνή 3: Που

Φωνή 2: Θα πεθάνει

Φωνή 3: Είναι

Φωνή 3: Που αυτά έμαθε Και αυτά ξέρει

Φωνή 4: Αυτός που δεν είδε

Φωνή 2+ Φωνή 1: Ο βασιλιάς της πόλης

Όλοι: Είναι

Φωνή 5: Θυμωμένος Αδύναμος Απελπισμένος

Ο Καταπιεσμένος

Όλοι: Είμαι

Φωνή 4: Αυτός που ο πατέρας του...

Φωνή 3 + Φωνή 1 + Φωνή 2: Ο Πενθέας είναι

Φωνή 5: Αυτός Που

Φωνή 4: Που

Φωνή 1: Που

Φωνή 3: Που

Φωνή 2: Πένθος σημαίνει

Φωνή 5: Αυτός που η

Φωνή 1: Αυτός που...

Φωνή 4: Αυτός που η... Η μητέρα του

Φωνή 1 / Φωνή 2 / Φωνή 3: Ο Πενθέας είναι ο βασιλιάς της πόλης

Φωνή 4: Ο άνθρωπος

Φωνή 1: Των θλίψεων

Φωνή 2: Αυτός είναι

Φωνή 4: Απ' αυτά θα υποφέρει

Φωνή 2: Αβοήθητος

Φωνή 5: Θα χάσει

Φωνή 1: Ο καημένος

Φωνή 4: Αυτός είναι.. Αυτός είναι που δεν...

Φωνή 1: Θα χάσει

Φωνή 5: Ο άνθρωπος είναι που

Φωνή 4: Που

Φωνή 1: Που

Φωνή 3: Που

Φωνή 2: Πένθος σημαίνει

Φωνή 4: Ο μόνος του είναι

Φωνή 5: Αυτός...

Φωνή 3: Είμαι

Φωνή 3: Από Θεό είναι

Φωνή 5: Ο..

Φωνή 4: Ο Αστέριος
Όλοι: Ο Πενθέας
Φωνή 5: Αυτός είναι...
Φωνή 2: Θα πεθάνει
Φωνή 5: Διαμελιστής
Φωνή 4: Από Την μάνα του θα...
Φωνή 5: Θα
Φωνή 1: Θα
Φωνή 4: Θα
Φωνή 2: Αυτός είναι
Φωνή 4: Αυτός που έπεσε
Φωνή 5: Αυτός Που
Φωνή 4: Που
Φωνή 1: Που
Φωνή 3: Που
Φωνή 2: Πένθος σημαίνει
Φωνή 1: Αυτός είναι
Φωνή 4: Αυτός που άνθρωπος είναι
Φωνή 1: Κακό αλλόκοτο έπεσε στην πόλη. Λένε πως κάποιος ξένος έφτασε. Λένε πως οι γυναίκες άφησαν τα σπίτια τους. Πως όλοι έφυγαν λένε και τρέχουν απάνω στα βουνά. Σε κάποιον Κιθαιρώνα.
Φωνή 2: Που είναι;
Φωνή 5: Που είναι;
Φωνή 4: Που είναι αυτό;
Φωνή 1: Για κάτι που το λένε Διόνυσο(Και);
Φωνή 1 + Φωνή 2: Για έναν θεό
Φωνή 1: Ναι (Και);
Φωνή 1 + Φωνή 4: Που τραγουδά(Και);
Φωνή 1: Και χορεύει Και ιερές τελετές
Φωνή 1 + Φωνή 3: Επάνω στα βουνά λένε(Και);
Φωνή 5: Που είναι;
Φωνή 4: Που είναι;
Φωνή 2: Που είναι αυτά;
Φωνή 3: Ποιος είναι αυτός;
Φωνή 1 + Φωνή 5: Με ξέφρενους χορούς
Φωνή 1: Τον τιμούν.(Και);
Φωνή 2: Ποιος είναι;
Φωνή 4: Ποιος είναι;
Φωνή 3: Ποιος είναι αυτός;
Φωνή 4: Κρατήρες με κρασί
Φωνή 1: Ξεχειλίζουν. Γυναίκες πεταμένες στην ερημιά, μια εδώ..
Φωνή 1 + Φωνή 5: Αλλη εκεί μέσα σε λάκκους
Φωνή 2: Ποιος είναι;
Φωνή 4: Ποιος είναι;

Φωνή 3: Ποιος είναι αυτός;

Φωνή 5: Που είναι αυτά;

Φωνή 1: Με δίχτυα από σίδηρο.

Με σύρματα πρέπει να τις τυλίξω.

Φωνή 2: Ποιος είναι;

Φωνή 4: Ποιος είναι;

Φωνή 3: Ποιος είναι αυτός;

Φωνή 5: Που είναι αυτά;

Φωνή 1: Μια και καλή πρέπει να βάλω τέλος σε τούτην την κακούργα εδώ βακχείατους.

Όλοι: Ναι

Φωνή 1: Ναι αλλά λένε πως είναι ξένος.

Φωνή 1 + Φωνή 3: Πως είναι ο θεός λένε.

Φωνή 1 + Φωνή 5: Πως είναι για καλό.

Φωνή 3: Κάτσε εδώ που κάθεσαι.

Φωνή 1: Πως είναι από τα

Φωνή 1 + Φωνή 4: Μέρη της Λυδίας λένε.

Φωνή 2: Πού είναι;

Φωνή 4: Πού είναι;

Φωνή 3: Πού είναι αυτό;

Φωνή 5: Πού είναι αυτά;

Φωνή 1 + Φωνή 4: Και τραγουδάει λένε.

Όλοι: Και; Και; Και; τι άλλο;

Φωνή 1: Και γοητεύει.

Όλοι: Και; Και; Και; Τι άλλο;

Φωνή 1: Και έχει μαλλιά μακριά λένε.

Όλοι: Και; Και; Και; τι άλλο;

Φωνή 1: Ξανθούς

Όλοι: Και;

Φωνή 1: Βοστρύχους

Όλοι: Τι άλλο;

Φωνή 1: Μυρωμένους

Όλοι: Και; Και τι άλλο;

Φωνή 1 + Φωνή 3: Και χρώμα κρασιού

Φωνή 1: Την όψη του ανάβει.

Φωνή 1 + Φωνή 2: Και στα μάτια του

Φωνή 1: Λαμπυρίζει.

Φωνή 1 + Φωνή 4: Της Αφροδίτης το βλέμμα λένε.

Όλοι: Τι; Τι; Τι;

Φωνή 1: Αυτό το...

Φωνή 1 + Φωνή 4 + Φωνή 3: Ο Διόνυσος.

Φωνή 1: Ο θεός ο νέος. Λένε πως τον είχε ο Δίας ραμμένο στον μηρό του.

Όλοι: Τι; Τι;

Φωνή 3: Τι παραμύθια είναι αυτά;

Φωνή 5: Παιδί από μηρό;

Φωνή 1: Αυτός μέρα και νύχτα σμίγει με τα θηλυκά.

Όλοι: Και; Και; Και;

Φωνή 1: Σε τελετές οργίων βακχικές κυλιέται.

Όλοι: Και; Και; Και;

Φωνή 1: Αν τον βρω μέσα στην πόλη αυτή.

Όλοι: Ναι

Φωνή 1 + Φωνή 2 + Φωνή 5: Θα του κόψω τον τράχηλο.

Όλοι: Ναι

Φωνή 1 + Φωνή 4: Θα πάψει να τινάζει το μαλλί.

Όλοι: Ναι

Φωνή 1 + Φωνή 5 + Φωνή 3 + Φωνή 4: Θα του ξεριζώσω τον λαιμό από το σώμα.

Όλοι: Ναι

Φωνή 1: Και απ' τα μαλλιά του ο άνεμος θα φύγει.

Όλοι: Ναι

Φωνή 1 + Φωνή 2: Αυτός λέει πως είναι ο Διόνυσος.

Όλοι: Και; Και; Και; Και τι άλλο;

Φωνή 1: Πως είναι θεός λέει.

Φωνή 5: Και;

Φωνή 5: Χρώμα κρασιού Την όψη του ανάβει

Όλοι: Και; Και; Και τι άλλο;

Φωνή 1: Η χειρότερη αγχόνη του αξίζει.

Όλοι: Ναι

Φωνή 1: Αυτός έχει μαλλιά μακριά.

Όλοι: Και; Και; Και;

Φωνή 1: Ξανθούς

Όλοι: Και;

Φωνή 1: Βοστρύχους

Όλοι: Τι άλλο;

Φωνή 1: Μυρωμένους

Όλοι: Και; Και τι άλλο;

Φωνή 1 + Όλοι μαζί: Θα του ξεριζώσω το σώμα ολόκληρο.

Όλοι: Ναι

Φωνή 1: Θα του χωρίσω το σώμα από το κεφάλι.

Όλοι: Ναι

Φωνή 1: Και τη μάνα μου και Την πόλη όλη και όποιον τολμήσει να πάει σε αυτόν τον... Κιθαιρώνα

Όλοι: Που είναι; Που είναι; Που είναι αυτό;

Φωνή 5: Τι παραμύθια είναι αυτά;

Φωνή 1: Θα τους δέσω σε σιδερένιους κρίκους

Όλοι: Ναι

Φωνή 1: Θα βάλω τέλος σε τούτη τη βακχεία τους

Όλοι: Ναι

Φωνή 6 : Πενθέα έλα, έλα, έλα. Ο Κάδμος είμαι, ο Τειρεσίας, γέρος εγώ, αλλά πιο νέος από σένα. Ετοιμος είμαι, ακούρατος νιώθω. Ελα Πενθέα. Που να πάμε; Που να χορέψουμε; Πως το πόδι να κάνουμε; Δεν ξέρω αλλά... Το λευκό μα κεφάλι πως να το στρέψουμε; Αχ! Επαθες ό,τι και εγώ. Νέος αισθάνομαι, βιάζομαι να ριχτώ σε βακχικό χορό. Στον Κιθαιρώνα... Ελα. Αλλά πως; Με άμαξα πάμε; Οχι, όχι, όχι! Τον θεό αυτό δεν θα τιμούσε ν' ανεβούμε στο βουνό αλλά πως; Γέρος το γέροντα να σέρνει σαν τα μικρά παιδιά. Με τον θεό στο νου, θα φτάσουμε ξεκούραστα. Ελα, έλα! Το χέρι μου πιάσε, κράτησε το σφιχτά. Κάποιοι θα πουν, ντροπή γέρος άνθρωπος μπροστάρης στον χορό με κισσό στο κεφάλι! Ελα! Αυτά που μάθαμε κανείς δεν τ' ανατρέπει, να πάμε να χορέψουμε, να στολιστούμε με κισσό και να χορέψουμε. Γέροι θλιβεροί εμείς, θα χορέψουμε για όλους είναι καλό παιδί μου έλα! Δύο είναι τα πρωτεύια στους ανθρώπους, η Δήμητρα, θεά της γης που δίνει τις τροφές και αυτός που ήρθε – της Σεμέλης ο γιός – ο Διόνυσος, Πενθέα, έλα και ας είναι ψέμα. Σταφύλια στραγγίζοντας, πρόσφερε στους ανθρώπους του κρασιού τον οίνο και λύτρωσε τους ταλαιπώρους θνητούς από την λύπη. Κι όταν χορτάσουν τη γλυκιά ροή του αμπελιού, ύπνο θα δώσει, λησμονιά, στις πίκρες της ημέρας. Άλλο φάρμακο δεν υπάρχει για τα βάσανα παιδί μου, έλα! Πιες το κρασί, ο νους σου δεν πατά στη γη έλα! Κι αν όπως λες αυτό θεός δεν είναι εσύ να λες πως είναι. Πες ψέματα, είναι Θεός... Ελα για όλους είναι καλό. Πες ψέματα παιδί μου. Ελα, για όλους είναι καλό κι ας είναι ψέμα Πενθέα έλα! Ελα!

Φωνή 1: Πες μου ξένε.

Φωνή 3: Πως; Διαδοχικά:

Πως; Πως;

Φωνή 4: Αλήθεια λένε δεν έχεις άσχημο κορμί.

Φωνή 3: Ο πλόκαμος της κόμης σου λυτόςδεν έφαγε στο στίβο χώμα.

(πώς, πώς, πώς)

Φωνή 5: Οι πλόκαμοι των μαλλιών σου είναι απαλοί.

Φωνή 4: Δεν τους χάλασε η πάλη, ελεύθεροι χύνονται στον ώμο.

Φωνή 1: Πλεγμένοι για να τους ποθούν.

Φωνή 5: Το δέρμα σου είναι στιλπνό.

Φωνή 1: Το φροντίζεις κρυφά από τον ήλιο.

Φωνή 5: Το φυλάς στην σκιά.

(πώς, πώς, πώς)

Φωνή 4: Την ομορφιά σου... Θα την ερωτεύονται.

Φωνή 3: Ποιος είσαι;

Διαδοχικά οι υπόλοιποι: Ποιος είσαι; Ποιος είσαι; Ποιος είσαι;

Φωνή 2: Ο Διόνυσος.
(Ποιος; Ποιος; Ποιος;) Είμαι παιδί της γης και του ουρανού. (Τί, τί, τί) Γνωρίζεις τον ολάνθιστο τον Τμώλο;

Φωνή 3: Την πόλη των Σάρδεων αγκαλιάζει.

Φωνή 3 + Φωνή 5: Αυτό γνωρίζω.

Φωνή 2: Από εκεί έρχομαι πατρίδα μου η Λυδία.

Φωνή 1: Και τις τελετές που φέρνεις που τις έμαθες;

Φωνή 2: Με δίδαξε ο θεός και τα όργια του μου εμπιστεύτηκε.

Φωνή 5: Και αυτά τα όργια που λες, πώς είναι;(Πως είναι; Πως είναι;)

Έχουνε κάποιο κέρδος αυτοί που τα πιστεύουν;

Φωνή 2: Δεν επιτρέπεται να ακούσεις, όμως θα άξιζε να ξέρεις.

Φωνή 4: Τις ιερές αυτές τις τελετές

Φωνή 5: Νύχτα ή μέρα τις τελείς;

Φωνή 2: Νύχτα. Έχει μεγαλοπρέπεια το σκότος.

Φωνή 3: Το σκότος ξέρω πως είναι επικίνδυνο και ύποπτο.

Φωνή 2: Το αισχρό και την ημέρα φαίνεται.

Φωνή 1: Λες πως εσύ ξέρεις.

Φωνή 4: Πως είδες καθαρά

Φωνή 5: Ο Θεός

Φωνή 5 + Φωνή 3: Πως ήταν;(Πως; Πως; Πως;)

Φωνή 2: Οπως ήθελε να είναι αυτό δεν το όριζα εγώ.

Φωνή 3: Τίποτα δεν λες.

(Τίποτα δεν λες, Τίποτα δεν λες, Τίποτα δεν λες)

Φωνή 1: Βαθιά μέσα στις φυλακές πρέπει να σε κλειδώσω.

Φωνή 2: Μα θα με ελευθερώσει ο θεός. (Πως; Πως; Πως;)

Φωνή 4: Πού είναι;

Φωνή 5: Πού είναι;

Φωνή 2: Και τώρα δίπλα μου είναι. Εδώ κοντά μου. Στέκεται.

Φωνή 1: Που είναι;

Φωνή 4: Γιατί δεν είναι φανερός και στα δικά μου μάτια;

Φωνή 2: Οπου είμαι εγώ είναι.

Φωνή 3: Δέστε τον. (Δέστε- τον, Δέστε τον)

Φωνή 5: Περιφρονεί και εμένα και την πόλη.

Φωνή 2: Πενθέα μην επαίρεσαι πως το κράτος σου έχει δύναμη επάνω στους ανθρώπους.

Όλοι: Βαθιά μέσα στις φυλακές.

Φωνή 2: Κανενός θεού δεν είναι έργο η σωφροσύνη στον έρωτα αυτό η φύση τοορίζει.

Όλοι: Βαθιά μέσα στις φυλακές..Προχώρα.

Φωνή 4: Εκεί

Φωνή 5: Να μη σε βλέπει κανένας.

Φωνή 1 + Φωνή 4: Παρά μόνο το σκοτεινό σκοτάδι.

Φωνή 2: Τώρα πετάς και ο νους σου δεν πατά στην γη.Όλοι: Βαθιά μέσα στις φυλακές.

Φωνή 2: Μην ξεμακραίνεις έλα μαζί μου.

Φωνή 4: Προχώρα.

Όλοι: Βαθιά μέσα στις φυλακές

Φωνή 5: Εκεί

Φωνή 2: Ακροβατείς Πενθέα και στον αέρα είσαι.

Φωνή 4: Η χειρότερη αγχόνη σου αξίζει.

Όλοι: Βαθιά μέσα στις φυλακές

Φωνή 5 + Φωνή 4: Και λιθοβολισμός.

Όλοι: Βαθιά μέσα στις φυλακές

Φωνή 2: Δεν ξέρεις γιατί ζεις

Όλοι: Βαθιά μέσα στις φυλακές

Φωνή 2: Τί κάνεις και ποιος είσαι.

Όλοι: Βαθιά μέσα στις φυλακές

Ο Πενθέας,, Ο Πενθέας

Ο Πενθέας είμαι.

Φωνή 4: Γιος της Αγαύης.

Φωνή 1: Πατέρας μου ο Εχίων.

Φωνή 2: Πένθος σημαίνει το όνομα σου.

Φωνή 6: *Και έτσι ο Πενθέας φυλάκισε τον ξένο, κι όλες τις Βάκχες που τον ακολουθούσαν από μακριά, μέσα στους στάβλους των αλόγων κλείδωσε, εκεί μέσα χωμένος στο σκοτάδι στην φυλακή που έφτιαξε. Τώρα του μένει να φυλακίσει τις Μαινάδες που είναι πάνω στα βουνά πάνω και στον Κιθαιρώνα. Μα ούτε που ξέρει που πέφτει ο Κιθαιρώνας ή πως να πάει εκεί... Πάνω στο βουνό είναι κίολας ο παππούς του ο Κάδμος, ο Τειρεσίας ο μάντης κι όλες του οι θείες, ακόμα και η μητέρα του η Αγαύη. Όλοι, εκεί πάνω... χορεύουν, τραγουδούν... Μυημένοι για τα καλά στις μυστικές τελετές του Διόνυσου. Κι όσοι απ' την πόλη έχουν απομείνει και δεν έχουν ανέβει στο βουνό, είναι γιατί φοβούνται την οργή του Πενθέα. Ελα, έλα Πενθέα! Κατέβα από και πάνω. Αχ... Αμα σε πιάσω. Εκεί, αυτός εκεί προσπαθούσε να σώσει το παλάτι. Αχ κακομοίρη μου, σκέφτεται τρόπους πως να πάει στο βουνό, να πιάσει και τους άλλους, να τους φυλακίσει κι αυτούς στη φυλακή που έφτιαξε. Αυτός εκεί. Πενθέα έλα! Ελα Πενθέα! Εσύ! Ελα! Ελα Πενθέα! Ελα!*

Φωνή 1:

Ας ήταν

Όλοι: Ας ήταν

Φωνή 1:

Ας ήταν

Όλοι: Εκεί

Φωνή 1: Ας ήταν να πήγαινα στην Κύπρο

Όλοι: Εκεί

Φωνή 1: Να πετάξω

Όλοι: Ας ήταν

Φωνή 1: Στης Αφροδίτης το νησί

Όλοι: Εκεί ας ήταν

Φωνή 4: Εκεί που θέλγουν τους θνητούς οι έρωτες

Όλοι: Ας ήταν

Φωνή 4 + Φωνή 1: Και τους μοιράζουν πόθους...

Όλοι: Εκεί

Φωνή 3: Ας ήταν να πήγαινα στην γη που δεν βρέχει ποτέ...

Όλοι: Εκεί

Φωνή 3: Που ροές μυριόστομες βαρβάρου ποταμού την καρπίζουν

Όλοι: Ας ήταν

Φωνή 4: Ας ήταν να πήγαινα στις σεμνές παρυφές του Ολύμπου

Όλοι: Εκεί

Φωνή 4 + Φωνή 3: Στην Πιερία την πανέμνοστη

Όλοι: Ας ήταν εκεί

Φωνή 5: Εκεί που κατοικούν οι μούσες

Όλοι: Ας ήταν

Φωνή 5: Στην κατοικία των μουσών

Όλοι: Εκεί

Φωνή 2: Εκεί Θεέ

Όλοι: Ας ήταν

Φωνή 2: Εκεί δαιμόνιε Βάκχε

Όλοι: Εκεί

Φωνή 2: Εκεί που πλέουν οι χάριτες

Όλοι: Εκεί

Φωνή 2: Εκεί που πνέει ο πόθος

Όλοι: Ας ήταν εκεί

Φωνή 4 + Φωνή 3: Εκεί που λατρεύουν Την Ειρήνη

Όλοι: Εκεί

Φωνή 4 + Φωνή 3: Την θέα που μεστώνει τα ωραία παιδιά

Όλοι: Ας ήταν

Φωνή 5: Εκεί που ίσα μοιράζουν το κρασί

Όλοι: Εκεί

Φωνή 3: Ισα στον άρχοντα και στο φτωχό

Όλοι: Ας ήταν

Φωνή 1: Εκεί που μισούν εκείνον που μισεί

Όλοι: Εκεί

Φωνή 4 + Φωνή 5: Εκεί που ίση αγάπη μοιράζουν

Όλοι: Ας ήταν εκεί

Φωνή 2: Ας ήταν να πήγαινα στο μπαλκόνι του Γιάννη

Όλοι: Εκεί

Φωνή 3: Εκεί που μισούν αυτόν που δεν τον μέλλει ηδονικά τον καιρό να περνά.

Όλοι: Εκεί

Φωνή 1: Εκεί που μισούν αυτόν που δεν θέλει το φως της μέρας και τον πόθο της νύχτας

Όλοι: Ας ήταν εκεί

Φωνή 2: Ας ήταν να πήγαινα στο χωριό

Όλοι: Εκεί

Φωνή 2: Εκεί τότε ήμασταν όλοι μαζί

Όλοι: Ας ήταν

Φωνή 1: Ας ήταν να πήγαινα εκεί που με πήρες αγκαλιά

Όλοι: Ας ήταν εκεί

Φωνή 5: Ας ήταν να πήγαινα εκεί που δεν υπάρχουν

Όλοι: Ας ήταν εκεί

Φωνή 4: Στις σεμνές παρυφές του Ολύμπου

Όλοι: Ας ήταν

Όλοι: Ας ήταν να πήγαινα εκεί

Όλοι: Εκεί

Όλοι: Στην χαρά

Όλοι: Ας ήταν

Φωνή 5: Ας ήταν να πήγαινα εκεί που σε είδα

Όλοι: Ας ήταν

Φωνή 1: Ας ήταν να πήγαινα της σεμνές παρυφές του Ολύμπου

Όλοι: Ας ήταν

Φωνή 4: Ας ήταν να πήγαινα εκεί που δεν φοβάμαι

Όλοι: Ας ήταν

Φωνή 1: Ας ήταν να πήγαινα στα Κριεζά

Όλοι: Εκεί

Φωνή 1: Στην γιαγιά την Σοφία και τον παππού τον Κώστα

Όλοι: Ας ήταν

Φωνή 5: Ας ήταν να πήγαινα στην Μεσακτή

Όλοι: Εκεί

Φωνή 5: Εκεί που σε είδα πρώτη φορά

Όλοι: Ας ήταν

Φωνή 2: Ας ήταν να πήγαινα στο χωριό

Όλοι: Ας ήταν

Φωνή 3: Ας ήταν να πήγαινα εκεί μαμά

Όλοι: Εκεί

Φωνή 3: Εκεί που μου κρατούσες σφιχτά το χέρι

Όλοι: Ας ήταν

Φωνή 4: Ας ήταν να πήγαινα εκεί στο όνειρο που είδα τότε

Όλοι: Ας ήταν

Φωνή 1: *Ελα μωρέ*

Που να τρέχεις

Ελα τώρα

Σιγά

Και εδώ καλά είμαστε
Κάτσε εδώ που είσαι
Κάτσε εδώ που κάθισαι
Δεν βαριέσαι
Ασ' το
Το βλέπεις
Ασ' το για τώρα
Και αύριο μέρα είναι
Και εδώ καλά είμαστε
Μην ασχολείσαι
Κάτσε στα αυγά σου
Οποίος πάει για τα πολλά χάνει και τα λίγα
Οχι ρε
Μην
Να είσαι λειτουργικός
Προσέχουμε για να έχουμε
Κάτσε
Και εδώ καλά είμαστε
Θα φτιάξει
Θα έρθει
Ασ' το

ΘΥΜΟΣ

Φωνή 5: Αλλαγή αλλαγή

Αλλαγή τόπου
Αλλαγή Αλλαγή
φέρε
Δες μας
Δες μας μέσα στη φυλακή
Δες μας δεμένους στις ανάγκης τον ζυγό.
Δες μας
Πού είσαι;
Θεέ σωτήρα, γίνε
Ελα
Φανερώσου
Βροντή – Φωνή του ουρανού
Βροχή φέρε
Αέρα
Αέρα δώσμου
Βροντή – Φωνή του ουρανού
Να ανασάνω
Να ανασάνω δώσμου
Αλλαγή τόπου
Να ανασάνω Την ανάσα μου
Να ανασάνω δώσμου
Δες μας μέσα στη φυλακή.
Δες μας δεμένους στις ανάγκης τον ζυγό
δες μας εδώ...
Αλλαγή τόπου
Κι' εσύ Γη Καρπούς
Καρπούς Φέρε
Να ανασάνω
Δώσμου
Να βρέξει

Αλλαγή τόπου
Πού είσαι;
Η Γη μας άνυδρος
Και σκληρότατη Δέ-
σποινα εσύ
Εσύ Διόνυσε
Αγριε, Ανθιε, Αδωνεύ, Αιγοβόλε, Αισυμνήτη, Ακρατοφόρε, Ακόρητε, Βρισαίε Βρόμει, Βουγενή, Δενδρί-
τη, Θέοινε, Λικνίτη, Λύαιε, Μελάναιγη, Οβριμόθυμει Οινοδότη, Οίνοψ, Χθόνιε, Χρυσοκόμη
Αλλαγή
Αλλαγή τόπου φέρε
Αλλαγή τόπου
Από χώμα και φίδι είσαι
Αλλαγή φέρε
Να φέρω
Το τέλος όλων η δυστυχία
Σεισμέ ιερέ έλα
Τράνταξε την Γη
Πράξε
Να πράξω
Κοιτάξτε το παλάτι του Πενθέα.
Ισοπέδωσέ το.
Αναψε.
Αστραψε κεραυνέ.
Να ανάψω
Κάψε τη γη ολόκληρη
Να φωνάξω δώσμου
Ισοπέδωσε τη
Αναψε άστραψε κεραυνέ
Κοιτάξτε
Το παλάτι Την πόλη του Πενθέα
Ρήξτο .
Και γκρέμισε το
Φωτιά φέρε
Κάψε
Να κάψω
Απλώσου
Φωτιά Και
Κάψε
Να κάψω
Ζήσε
Να ζήσω
Για δεύτερη φορά
Πράξε
Να πράξω
Πράξε Την πράξη
Οι πέτρες, οι στύλοι, τα μάρμαρα.
Καψ' τα
Από μέσα ο θεός φωνάζει
Φώναξε
Να φωνάξω
Να φωνάξω δώσμου
Συ θα πράξεις
Υπέρ της σποράς ταύτης
Συ να χτυπήσεις πρώτος
Υπέρ της γης ταύτης
Υπέρ πάσης της γης
Υπέρ της οικουμένης
Ο θεός εφανερώθηκε
Υπέρ του καθαρμού των ανέμων
Των πλεόντων
Των οδοιπορούντων
Των ιπταμένων
Υπέρ ειρήνης Και πλούτου
Και σίτου φοράς
Και των άλλων καρπών Και κτηνών
Υπέρ της γης ταύτης
Υπέρ πάσης της γης
Υπέρ της οικουμένης.
Τα θαύματά σου είναι Διόνυσε.
Τώρα. Αποκαλύφθηκες.

Φωνή 2: Δείτε τον Δείτε τον Πενθέα. Με τον ταύρο παλεύει. Δείτε. Μέσα στον στάβλο. Τον σκοτεινό. Εκεί Θυμό ξερνά. Ιδρώτας στάζει απ' το κορμί του. Δείτε τον.

Δείτε πως τρέχει ανάμεσα στις φλόγες.

Αρπάζει ξίφος μαύρο κι ορμά

Δείτε. Κοιτάζτε τον.

Λογχίζει. Κεντάει.

Πολεμάει. Τον άδειο αέρα.

Νομίζει πως κάτι σφάζει.

Και το παλάτι του Πενθέα. Τραντάζεται

Γκρεμίστηκε στην γη

Ο Πενθέας Αυτός που...

Με τον ταύρο νομίζει πώς παλεύει.

Φωνή 4: Φοβερά είναι αυτά που έπαθα

Φωνή 2: Μέσα στον στάβλο. Τον σκοτεινό. Θυμό ξερνά.

κοιτάζτε Ιδρώτας στάζει απ' το κορμί του.

Και το παλάτι η πόλη ολόκληρη Ισοπεδώθηκε

Αστράφτουν κεραυνοί. Δείτε τον

όλη η γη για μια στιγμή καίγεται

Το παλάτι του Πενθέα επεσε .

Γκρεμίστηκε στη γη.

Φωνή 4: Καταστράφηκα

Φωνή 2: φωτιά απλώθηκε

και για μια στιγμή έκαψε τα πάντα.

Κοιτάζτε τον .. Ο Πενθέας είναι

Αυτός είναι ανάμεσα στις φλόγες.

Αρπάζει ξίφος μαύρο κι ορμά

Πολεμάει. Τον άδειο αέρα.

Φωνή 4: Τον εαυτό μου μόνος μου

Φωνή 2: Νομίζει πως κάτι σφάζει.

Ιδρώτας στάζει απ' το κορμί του

Κοιτάζτε τα δόντια του δαγκώνουν με πείσμα τα χείλια του

Τρέχει εδώ και εκεί

φωνάζει στους δούλους

Νερά , να χύνουν νερά παντού

Φωνή 4: Καταστράφηκα

Φωνή 2: Αλλά μάταια οι δούλοι προσπαθούν

Ορμάει αλλά Μάταια

Και κατεπάνω σε εκείνον τον λαμπερό αιθέρα

Φωνή 4: Τον εαυτό μου μόνος μου

Φωνή 2: Μάταια Ο Πενθέας χύνεται Τον αέρα

πολεμάει Τον κομματιάζει θαρρεί πως κάτι

πολεμάει αλλά μάταια

τον αέρα σφάζει

Φωνή 4: Εφυγε ο ξένος, έφυγε ο ξένος
Καταστράφηκα Τον εαυτό μου μόνος
μου Καταστράφηκα

Φωνή 1 + Φωνή 2: Και τώρα; Τι;

Φωνή 1 + Φωνή 2: Και τώρα; Πως;

Και τώρα πως;

Και τώρα τι ;

ΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΣΗ

Φωνή 3: Είχα ανέβει στα ψηλά. Στα απόκρημα τα κοπάδι των μόσχων να βοσκήσωστου Κιθαιρώνα την κορυφή

Φωνή 3: Και είδα. Τρεις θιάσους γυναικών

Φωνή 5: Καθόλου όπως λες εσύ δεν ήταν

Φωνή 3: Της Αυτονόης ο πρώτος ο άλλος της Ινώς και ο τρίτος της Αγαύης. Της μητέρας σου

Φωνή 2: Καθόλου όπως λες εσύ δεν ήταν

Φωνή 3: Όλες τους είχαν βυθιστεί στον ύπνο, τα κορμιά τους αφημένα. Άλλες ακουμπούσαν με την πλάτη σε χαιτή ελάτου, Και άλλες είχαν γερμένο το κεφάλι τους στο χώμα πάνω σε φύλλα δρυός

Φωνή 1: Καθόλου όπως λες εσύ δεν ήταν

Φωνή 3: Η μητέρα σου όταν άκουσε τους μυκηθμούς των κερασφόρων μόσχων εγέρθηκε στη μέση των Βακχών και ύψωσε τον ιερό αλαλαγμό, για να ελευθερώσουν τα κορμιά τους απ' τον ύπνο.

Φωνή 5: Καθόλου όπως λες εσύ δεν ήταν

Φωνή 3: Εκείνες τίναξαν από τα βλέφαρά τους τον θαλερό ύπνο και πετάχτηκαν επάνω Ορθώθηκαν

Φωνή 1: Καθόλου όπως λες εσύ δεν ήταν

Φωνή 3: Υπέροχες να τις κοιτάς. Νέες, γριές και ανύπαντρα κορίτσια. Αφησαν πρώτα τα μαλλιά τους να χυθούν στους ώμους, εσφίξαν τα κατάστικτα δέρματα ελαφιών, αν είχαν λυθεί οι κόμποι που τα έδεναν και τα έζωσαν με φίδια που τους έγλειφαν το μάγουλο.

Φωνή 5 + Φωνή 2: Καθόλου όπως λες εσύ δεν ήταν

Φωνή 3: Άλλες, που εγκατέλειψαν τα βρέφη τους νεότοκες και το στήθος τους έσφουζε, κρατούσαν στην αγκαλιά τους ζαρκάδι ή άγρια λυκόπουλα και τους έδιναν άσπρο γάλα.

Φωνή 2 + Φωνή 1: Καθόλου όπως λες εσύ δεν ήταν

Φωνή 3: Επειτα φόρεσαν στεφάνια από κισσό Και δρυ και ανθισμένη σμιλάρια. Μία τον θύρσο χτύπησε στην πέτρα. Κι ανάβλυσε δροσερό νερό Και πότισε το χώμα.

Φωνή 1 + Φωνή 5: Καθόλου όπως λες εσύ δεν ήταν

Φωνή 3: Και όσες ένιωθαν τον πόθο του λευκού ποτού με τα ακροδάχτυλά τους χάραζαν το χώμα και ανέβαιναν βρύσες γάλα. Από τους κισσοφόρους θύρσους έσταζαν γλυκιές σταγόνες μέλι.

Φωνή 5 + Φωνή 2 + Φωνή 1: Καθόλου όπως λες εσύ δεν ήταν

Φωνή 3: Βάκχευαν όλο το Βουνό εβάκχευε μαζί τους Και τα αγρίμια και όλα τα συνέπαιρνε η βακχεία

Φωνή 5 + Φωνή 2 + Φωνή 1: Καθόλου όπως λες εσύ δεν ήταν

Φωνή 3: Πήγαιναν και έρχονταν το όρος ολόκληρο εριγούσε.

Φωνή 5 + Φωνή 2 + Φωνή 1: Καθόλου όπως λες εσύ δεν ήταν

Φωνή 3: Αν τα έβλεπες όλα αυτά τον θεό που τώρα εχθρεύεσαι. Με προσευχές θατον παρακαλούσες. ό,τι και αν είναι αυτό δέξου το στην πόλη. Δώρισε στους θνητούς Την άμπελο αν δεν υπήρχε το κρασί ούτε έρωτα ούτε καμιά χαρά οι άνθρωποι θα είχαν. Πενθέα Ελα Ελα

Φωνή 4:

Θέλω να δω

Ξεπέρασαν τα

όρια

Ανήκουστο να υποφέρουμε τέτοια δεινά

Ξεπέρασαν τα όρια

Θέλω να δω

Φωνή 3: Πενθέα τα λόγια μου τα άκουσες. Δεν πρέπει να σηκώσεις όπλα ενάντια στον θεό. Συγκρατήσου.

Φωνή 4: Φέρτε μου εδώ τα όπλα μου

Φωνή 3: Θα νικηθείς. Αυτή είναι η μοίρα σου. Υπάρχει όμως ακόμα καιρός όλα να τα διορθώσεις.

Φωνή 4: Με ποιόν τρόπο; Σκλάβος των σκλάβων μου να γίνω;

Φωνή 3: Θέλεις να δεις;

Φωνή 4: Το χρυσάφι όλης της γης θα έδινα

Φωνή 3: Ελα εγώ θα σε οδηγήσω

Φωνή 4: Θα κρυφτώ. Ανάμεσα στα έλατα. Κι εκεί θα τις κατασκοπεύω.

Φωνή 3: Θα σε καταλάβουν ακόμη και κρυμμένο.

Φωνή 4: Τότε στα φανερά θα εμφανιστώ

Φωνή 3: Είσαι έτοιμος; Να σε οδηγήσω;

Φωνή 4: Μη χάνεις χρόνο. Πες μου

Φωνή 3: Στόλισε το κορμί σου με πέπλο βυσσινί.

Φωνή 4: Με πέπλο βυσσινί;

Φωνή 4: Αντρας γυναίκα να ντυθώ;

Φωνή 3: Θα σε σκοτώσουν αν άντρα δουν στα μάτια τους.

Φωνή 4: Ναι δίκιο έχεις τώρα καταλαβαίνω ποσό σοφός ήσουν

Φωνή 3: Εγώ θα σε στολίσω.

Φωνή 4: Αδύνατον άνδρας γυναίκα να ντυθώ

Φωνή 3: Θα κυλιστείς στο αίμα αν με τις Βάκχες πολεμήσεις

Φωνή 4: Και τι στολή θα βάλω πάνω μου

Φωνή 3: Κόμη χυτή θα απλώσω στο κεφάλι σου

Φωνή 4: Κόμη χυτή θα απλώσεις στο κεφάλι μου

Και το σώμα πως θα το κοσμω;

Φωνή 3: Πέπλο μακρύ Στην κεφαλή στεφάνι

Φωνή 4: Στην κεφαλή στεφάνι. Και ακόμα τι άλλο;

Φωνή 3: Θα κρατήσεις θύρσο στο χέρι και θα έχεις ελαφιού στικτό τομάρι

Φωνή 4: Θύρσο στο χέρι. Ελαφιού στικτό τομάρι

Δεν μπορώ να ντυθώ γυναίκα

Φωνή 3: Μπορείς φτάνει να θέλεις

Φωνή 4: Θέλω

Φωνή 3: Ο,τι κι αν πράξεις. Θα σου παρασταθώ.

Φωνή 4: Τώρα πάω

Θα κρεμάσω τα στολίδια.

Το φόρεμα του Αδη θα διαλέξω.

Κατασφαγμένος από τα χέρια της μητρός μου.

Φωνή 1: Αυτό το τραγούδι λέει μαμά,μαμά λέει

Φωνή 1: Μαμά αυτό το τραγούδι μαμά λέει,αγάπησε με

Φωνή 1: Αγάπησε με και μένα ,μαμά
μαμά

Φωνή 3: Μαμά αγάπησε με

Φωνή 1: Δέξου με μαμά Δέξου με
και εμένα

Φωνή 3: Μαμά μαμά

Φωνή 1: Και όταν πας στον καταπράσινο κήπο

Φωνή 3: Πάρε με και εμένα

Φωνή 1: Πάρε με και μένα

Φωνή 3: Μαμά

Φωνή 1: Και όταν μαζέψεις λουλούδια λέει

Φωνή 3: Μάζεψε και για μένα μαμά

Φωνή 1: Μάζεψε και μένα

Φωνή 3: Μαμά

Φωνή 1: Και όταν Θα πλέξεις τα στεφάνια

Φωνή 3: Πλέξε ένα και για μένα.

Φωνή 1: Πλέξε και για μένα μαμά

Φωνή 3: Μαμά μαμά

Φωνή 1: Και όταν πας στον ποταμό μαμά

Φωνή 3: Πάρε με κι εμένα.

Φωνή 1: Πάρε με και εμένα

Φωνή 3: Μαμά πάρε με και εμένα

Φωνή 1: Και όταν θα αφήσεις τα στεφάνια μαμά

Φωνή 3: Αφησε και για μένα

Φωνή 1: όταν θα αφήσεις τα στεφάνια στο νερό μαμά μαμά

Αφησε ένα και για μένα μαμά

Φωνή 3: Μαμά

Τα στεφάνια σου μαμά

Φωνή 1: Τα στεφάνια σου τα πήρε ο άνεμος

Φωνή 3: Μαμά

Τα στεφάνια σου μαμά τα πήρε ο άνεμος

Φωνή 1:

Το δικό μου βούλιαξε

Φωνή 3:

Το δικό μου βούλιαξε

Φωνή 1: Μαμά

Φωνή 1: Εσύ! Εσύ που λαχταράς να δεις όσα δεν πρέπει.

Εσύ που λαχταράς τα αόρατα. Πενθέα. Εσένα λέω. Σε φωνάζω βγες από το παλάτι.

Φωνή 5 + Φωνή 3: Με θυγατέρα του Κάδμου μοιάζεις.

Φωνή 4: Παράξενο! Δυο ήλιους βλέπω ψηλά στον ουρανό. Διπλή τη Θήβα. Δίπλα

και τα επτάπυλα τείχη της κι εσύ με ταύρο μοιάζεις και με πας.

Φωνή 5 + Φωνή 2 + Φωνή 1 + Φωνή 3: Τώρα βλέπεις. Αυτά που έπρεπε να δεις.

Φωνή 4: Μοιάζω με Την Ινώ; ή με Την Αγαύη Την μητέρα μου;

Φωνή 5 + Φωνή 3: Σε κοιτώ και είναι σαν να βλέπω εκείνες. Μα... σου έφυγε μια μπούκλα από τη θέση της. Δεν είναι όπως στην ίσιωσα εγώ με την κορδέλα.

Φωνή 4: Μέσα καθώς εχόρευα και έκανα Την Βάκχη. Τίναξα το κεφάλι μου και η μπούκλα μου εχάλασε.

Όλοι: Χαλάρωσε και η ζώνη σου. Και οι πτυχές των πέπλων σου δεν πέφτουν αρμονικά ως τον αστράγαλό σου.

Φωνή 4: Στο δεξί το πόδι μόνο. Στο αριστερό τα πέπλα φτάνουν ως την φτέρνα όπως πρέπει. Σε ποιο χέρι να κρατώ τον θύρσο; Στο δεξί; Στο αριστερό; Που; Πως τον κρατούν οι Βάκχες;

Όλοι: Στο δεξί. Και το δεξί σου πόδι να σηκώνεις πρώτο.

Συγχρόνως. Πόδι μαζί και χέρι.

Φωνή 4: Θα ήθελα να σήκωνα στους ώμους μου. Ολόκληρον τον Κιθαιρώνα. Με όλα τα βράχια του μαζί. και με τις Βάκχες όλες. Αχ! Να μπορούσα.

(όλοι: μέγας είσαι)

Όλοι: Μπορείς. Φτάνει να θέλεις.

Φωνή 4:

Θα κρυφτώ.

Ανάμεσα στα έλατα.

Όλοι: Θα κρυφτείς στην κρύπτη που σου πρέπει να κρυφτείς. Γι' αυτό πας. Ναστήσεις Την παγίδα. Ισως τις πιάσεις. Ισως αυτές προλάβουν και σε πιάσουν.

Φωνή 4: Οδήγησέ με.

(όλοι: μέγας είσαι)

Μέσα από Την πόλη της Θήβας.

(όλοι: μέγας είσαι)

Από όλους τους.

(όλοι: μέγας είσαι)

Μονάχα εγώ.

(όλοι: μέγας είσαι)

Εχω αυτήν την τόλμη.

(όλοι: μέγας είσαι)

Όλοι: Ελα.

Ακολουθήσε.

Εγώ θα σε οδηγήσω.

Από εκεί.

Κάποιος άλλος θα σε φέρει πίσω.

Φωνή 4: Η μητέρα μου.

Όλοι: Στο γυρισμό.

Στα χέρια θα σε φέρουν.

Φωνή 4: Με περιμένουν μεγαλεία.

Πάνω στα χέρια της μητέρας μου.

Ξεκινώ.

Για κάτι που μου

αξίζει

Όλοι: Μέγας είσαι.

Μέγας. Και τρομερά τα πάθη σου.

Στους ουρανούς η δόξα σου θα φτάσει.

Φωνή 2: Ποτέ σε ολονύχτιους χορούς

Φωνή 3+ Φωνή 1: Θέλω

Φωνή 2: Με πόδι γυμνό θα αναπηδήσω

Φωνή 3+ Φωνή 1: Θέλω

Φωνή 2: Με βακχικούς αναστεναγμούς

Φωνή 3+ Φωνή 1: Θέλω

Φωνή 2: Του σώματος μου τους κρυφούς Κόλπους με δρόσο του αιθέρα πότε θα γεμίσω;

Φωνή 3+ Φωνή 1: Θέλω

Φωνή 2: Σαν ελάφι θέλω να κυλιστώ στου λιβαδιού τις ηδονές

Φωνή 3+ Φωνή 1: Θέλω

Φωνή 2: Επάνω στις χλόες

Φωνή 3+ Φωνή 1: Θέλω

Φωνή 2: Να ξεφύγω από τις φυλακές

Φωνή 3+ Φωνή 1: Θέλω

Φωνή 2: Από τα δίχτυα τα σφιχτά

Φωνή 3+ Φωνή 1: Θέλω

Φωνή 2: Να φύγω

Φωνή 3+ Φωνή 1: Θέλω

Φωνή 2: Και οι σκύλοι πίσω μου να ορμάν

Φωνή 3+ Φωνή 1: Θέλω

Φωνή 2: Να ψάχνουν για τα χνάρια μου

Φωνή 3+ Φωνή 1: Θέλω

Φωνή 2: Και οι φωνές του κυνηγού να με ερεθίζουν

Φωνή 3+ Φωνή 1: Θέλω

Φωνή 2: Να φύγω

Φωνή 3+ Φωνή 1: Θέλω

Φωνή 2: Και εγώ σαν ελάφι

Φωνή 3+ Φωνή 1: Θέλω

Φωνή 2: Σαν θύελλα να ορμώ

Φωνή 3+ Φωνή 1: Θέλω

Φωνή 2: Τον ποταμό να ακολουθώ

Φωνή 3+ Φωνή 1: Θέλω

Φωνή 2: Μακριά από θνητούς να κρύβομαι

Φωνή 3+ Φωνή 1: Θέλω

Φωνή 2: Σε δάσος σκιερό, χλωρό

Φωνή 3+ Φωνή 1: Θέλω

Φωνή 2: Και ο ποιητής είπε:

τι είναι η σοφία;

Τι είναι η ομορφιά;

Τι κούφια ματαιοδοξία ν' ανακαλύψεις Την ουσία του Θεού.

Τι είναι ο νόμος;

Τι είναι η πίστη;

Φωνή 3+ Φωνή 1: Αυτός που της θάλασσας γλύτωσε το κύμα και βγήκε στο λιμάνι ευτυχισμένος

Φωνή 2: Κούφιος κόπος τον νου σου μην το βασανίσει Ποιο το σοφό;
Ποιο το άριστο;

Φωνή 3+ Φωνή 1: Αυτός που της θάλασσας γλύτωσε το κύμα και βγήκε στο λιμάνι-ευτυχισμένος

Φωνή 2: Κρυμμένοι είναι οι θεοί

Μια εδώ μια εκεί μια εδώ

Τι κούφια ματαιοδοξία ν' ανακαλύψεις Την ουσία του Θεού.

Οτι είναι ωραίο αργεί αλλά είναι εδώ

Κούφιος κόπος τον νου σου μην το βασανίσει

Φωνή 3+ Φωνή 1: Και ο άλλος που στους μόχθους δεν γονάτισε

Φωνή 2: Εχει αργό μεγάλο βήμα ο καιρός

Φωνή 3+ Φωνή 1: Ευτυχισμένος

Φωνή 2: Μην μελετάς πάνω από τον νόμο τον παλιό

Φωνή 3+ Φωνή 1: Ο ένας τον άλλον ξεπερνά σε δύναμη και πλούτο.

Φωνή 2: Τι κούφια ματαιοδοξία ν' ανακαλύψεις Την ουσία του θεού.

Φωνή 3+ Φωνή 1: Χιλιάδες οι άνθρωποι.

Φωνή 2: Τι είναι ο νόμος;

Φωνή 3+ Φωνή 1: Χιλιάδες και οιελπίδες

Φωνή 2: Τι είναι η φύση;

Φωνή 3+ Φωνή 1: Άλλος στην ευτυχία έφτασε.

Φωνή 2: Το θείο τι θα το ορίσει;

Φωνή 3+ Φωνή 1: Άλλος δεν έφτασε ποτέ.

Φωνή 2: Νόμο το έκαμε ο χρόνος

Φωνή 3+ Φωνή 1: Καλότυχος αυτός που περνά χαρούμενος την κάθε μέρα.

Φωνή 2: Τι κούφια ματαιοδοξία ν' ανακαλύψεις Την ουσία του θεού.

Μέσα στο χρόνο κρύβεται το θείο

Φωνή 3+ Φωνή 1: Εγώ αυτόν τον μακαρίζω

Φωνή 2: Και μέσα στη φύση το μυστικό του.

Φωνή 3+ Φωνή 1 + Φωνή 2: Και μέσα σου

Φωνή 2: Αφού ο Πενθέας και ο Διόνυσος φύγανε
από τα χώματα Τα χώματα της Θήβας
Περάσανετα ρέματα του Ασωπού Και πάνω στους βράχους
του Κιθαιρώνα προχωρήσανε Ο Πενθέας ο Δούλος του πίσω
και Εμπρός ο ξένος, Τους οδηγούσε να πάνε και να δούνε.
Σταματήσανε σε μια χλοερή πλαγιά Κρατώντας
σιγή στα πόδια και στην γλώσσα
Για να βλέπουν και αυτές να μην τους βλέπουν.
Εκεί εκάθονταν οι μαινάδες
Εργα τερπνά τα χέρια τους εργαζόνταν Άλλες τον θύρσο
τους τον ξαναστόλιζαν
Με φύλλωμα κισσού που είχε παραπέσει.
Και άλλες σαν πόλοι που απαλλάχθηκαν
Από το ποίκιλμά τους το βαρύ το ζεύγμα
Το έπαιρναν το ξανάλεγαν
Πίσω ξανά το έδιναν το βακχικό τραγούδι.
Και ο άτυχος Πενθέας μη βλέποντας τον όχλο γυναικών
Είπε "Ένε από το μέρος που σταθήκαμε εδώ τα μάτια μου
δεν βλέπουν." Επάνω σε όχθους ν' ανέβουμε
Σε υψηλό αυχένα ελάτου. Εκεί Θα βλέπουμε καλύτερα
Τότε εθαύμασα τον ξένο
Επιασε μια κατακόρυφη άκρια κλαδιού έλατου
Που έφθανε ως τον ουρανό και Την χαμήλωσε
Την εχαμήλωνε αργά αργά και την ακούμπησε στο μαύρο χώμα
Οπως σφίγγεις το τόξο την ελύγισε. Σαν τον κυρτό τροχό
που ο τόννος εκανόνισε την τέλεια στροφή του
Και τον τεράστιο εκείνον τον κλώνο του βουνού
Με τα χέρια του ο ξένος τον έκαμψε στην γη

Θνητός δεν θα μπορούσε να το κάμει
Και τον Πενθέα. Εστερέωσε εκεί επάνω σε εκείνο το κλαδί
Κι ύστερα μαλακά άφησε ελεύθερο το δένδρο
Με προσοχή φυλάγοντας μη τον πετάξει μακριά
Κι ο κλώνος ανορθώθηκε πάλι ψηλά στον ουρανό
Κι όρθιος πια με τα νώτα πάνω στο όρθιο κλαδί
ο βασιλιάς σαν σταυρωμένος έγερνε από τον ουρανό
Κι αντί αυτός να τις δει τον είδαν οι μαινάδες,
και μια φωνή. Σαν να φώναζε ο αέρας -
Η φωνή τού Διόνυσου θα ήταν αναβόησε και η ηχώ ερράγισε το όρος
«Γυναίκες. Είπε Σας παραδίδω αυτόν που γελά με εσάς
και με τα οργιά μου. Δεν θα τον Τιμωρήσετε;»
Κι όσο εκράτησε η φωνή όπου ερχόταν από τη γη και τον ουρανό
ένα φως ιερού πυρός Και μια σιωπή
Ο αιθέρας και το δασύ φαράγγι εσώπασαν
τα φύλλα του, τα ζώα εσωπάσαν.
Τώρα τον αναγνώρισαν
Κι όρμησαν.
Όλες μαζί συνέτρεξαν Μαύρα αγριοπερίστερα
Η μητέρα Αγαύη οι αδελφές της οι Βάκχες όλες
Και είδαν τον βασιλιά εκεί στο δένδρο

Το πρόσωπο του

Φωνή 2: τότε φώναξε η Αγαύη «Μαινάδες» είπε «Σφιχθείτε έναν κύκλο γύρω από τον κορμό να κατεβάσουμε Εκείνο ψηλά το άγριο θηρίο...

Το μέτωπο του

Φωνή 2: Μην πάει και προδώσει τούς κρυφούς Χορούς τού Θεού»

Τα φρύδια του

Φωνή 2: Και τότε εκείνες με εκατό χέρια Αρπάξαν το δένδρο το σήκωσαν
Το εξερρίζωσαν από το χώμα Και με βόγγο με κραυγή ο Πενθέας από ψηλά κυλίστηκε στο χώμα με κλάμα

Οι κρόταφοι του

Φωνή 2: Πρώτη ιέρεια του θανάτου η μητέρα του Πέφτει επάνω του

Το κεφάλι του

Φωνή 2: Κι εκείνος λύνει και πετά τον κεφαλόδεσμό του να τον αναγνωρίσει

Η μύτη του

Φωνή 2: Και παρακαλεί και έψαυε τρυφερά το πρόσωπό της και έλεγε

«Εγώ είμαι μάνα εγώ το παιδί σου θυμάσαι;

Τα μαγουλά του

Φωνή 2: Θυμάσαι που με εγέννησες στο δώμα του Εχίονα Ελεος μάνα.
Μη σκοτώσεις το παιδί σου Και φορτωθείς το κρίμα επειδή εγώ έσφαλα”

Το στόμα του

Φωνή 2: Η σεληνιασμένη τού Βάκχου ούτε άκουε Πάιρνει στα χέρια της. Το αριστερό του χέρι

Η γλώσσα του

Φωνή 2: Και πατώντας επάνω στα πλευρά του Αποσπάραξε.
Τον ώμο του δύσμοιρου

Η ουλή στο πρόσωπο

Φωνή 2: Εξερρίζωσε ολόκληρο το χέρι από τη ρίζα του! Με δύναμη θεού όχι δική της πιά

Τα δόντια του

Φωνή 2: Εκείνος με έναν μικρότατο λυγμό όση πνοή είχε ακόμα

Η άνω γνάθος

Φωνή 2: Κι αυτές να αλαλάζουν

Τα χείλια του

Φωνή 2: Άλλη κρατούσε. Ενα κομμάτι από χέρι

Η κάτω γνάθος

Φωνή 2: Άλλη κομμάτι ποδαριού μαζί με Την άρβυλα

Το κρανίο του

Φωνή 2: Σπαραγμένα εγυμνώνονταν τα οστά του

το στήθος του

Φωνή 2: Το σώμα του χάθηκε

Ο μηρός του

Φωνή 2: Το ρούφηξαν οι σκοτεινές υγρές κόγχες του δάσους

Τα μάτια του

Φωνή 2: Και το άθλιο κεφάλι του

Τα βλέφαρα του

Φωνή 2: Το παίρνει η μάνα του στα χέρια

Το σώμα του

Φωνή 2: Το μπήγει στην κορυφή του θύρσου της
Οι μαύροι κύκλοι

Φωνή 2: Το περιφέρει σ' όλον τον Κιθαιρώνα

Τα ρουθούνια του

Φωνή 2: Και λέει πώς είναι από λέοντα βουνού κεφάλι

Τα αυτιά του

Φωνή 2: Και πάει. Και πάει

Το πιγούνι του

Φωνή 2: Και καυχιέται και υπερηφανεύεται για το κυνήγι της

Ο λαϊμός του

Φωνή 2: Και πάει προς την πόλη

Το χρώμα των ματιών του

Φωνή 2: Τον Βάκχο καλεί

Ο αυχένας του

Φωνή 2: Τον κυνηγό τον σύντροφο της θήρας

Τα ζυγωματικά του

Φωνή 2: Τον νικητή τον εύμορφο

Η πληγή στο δέρμα του

Φωνή 2: Και με δάκρυα νικηφορεί

Η σπονδυλική στήλη του

ΘΛΙΨΗ

Φωνή 3: Και ο Κάδμος

Η γνάθος του

Φωνή 3: Ο παππούς του

Το μικρότερο μάτι του

Φωνή 3: Είπε

Το δέρμα του

Φωνή 5 + Φωνή 4 + Φωνή 3: Που είναι;

Φωνή 2: Που είναι είπε

Φωνή 3: Το αγαπημένο

Φωνή 5: Αγάπη μου

Φωνή 3: Το σώμα είπε

Ο λάρυγγας του

Φωνή 3 + Φωνή 5 + Φωνή 4: Που είναι;

Φωνή 2: Που είναι είπε

Το σώμα του

Φωνή 3: Και το σώμα του παιδιού του. Του Πενθέα Το αγαπημένο

Φωνή 5: Αγάπη μου

Φωνή 4 + Φωνή 5 + Φωνή 2 + Φωνή 3: Που είναι;

Φωνή 2: Που είναι είπε

Οι ώμοι του, το χρώμα του δέρματος

Φωνή 3: Και πάνω στις χλοερές πλαγιές, στου Κιθαιρώνα την κορυφή

Φωνή 5: Ο Κάδμος ανέβηκε για να το βρει

Φωνή 4 + Φωνή 5 + Φωνή 3: Που είναι;

Φωνή 2: Που είναι είπε

Φωνή 4: Κομμάτια σάρκας

Φωνή 5: Να το μαζέψει

Ο αριστερός ώμος

Φωνή 4: Σκόρπια μέλη

Φωνή 5: Το αγαπημένο σώμα

Φωνή 4: Αγάπη μου

Η λακουβίτσα

Φωνή 4 + Φωνή 5 + Φωνή 3: Που είσαι;

Φωνή 2: Που είσαι είπτε

Φωνή 4: Αγάπη μου

Τα μπράτσα του

Φωνή 2: Τα κομμάτια όλα με προσοχή

Φωνή 3: Τόσο σώμα

Η μέση του

Φωνή 4: Με προσοχή ο Κάδμος το έφερε στην πόλη

Το στήθος του, οι τρίχες στο στήθος

Φωνή 5: Θάνατος αισχρός είπτε

Φωνή 4: Και Θάνατος άδικος

Φωνή 5 + Φωνή 3: Αγάπη μου

Φωνή 2: Εσύ κοιμάσαι και να με ακούσεις δεν μπορείς

Τα πλευρά, ο θώρακας, η σπονδυλική στήλη

Φωνή 4: Και η μητέρα του, η μητέρα του Πενθέα, η Αγαύη ρώτησε

Φωνή 5 + Φωνή 2 + Φωνή 4 + Φωνή 3: Πως;

Φωνή 3: Πως να θρηνήσω;

Το στέρνο

Φωνή 5 + Φωνή 2 + Φωνή 4 + Φωνή 3: Πως;

Φωνή 5: Πως να κλάψω;

Φωνή 2: Ετσι κομματιασμένο που είναι το σώμα

Ο αφαλός

Φωνή 2: Πως θα το σύρω στα στέρνα μου επάνω

Φωνή 3: Το κάθε μέλος

Φωνή 5: Να το φιλήσει

Το στέρνο

Φωνή 4: Να το φιλήσει αλλά πως;

Οι σπόνδυλοι, το σπυράκι στο μέτωπο, ο αυχενικός, ο θωρακικός

Φωνή 5: Πως να θρηνήσω;

Φωνή 5 + Φωνή 4 + Φωνή 3: Πως;

Φωνή 2: Πως; είτε να κλάψω αλλά πως;

Φωνή 4: Να θρηνήσουν μαζί μου όλα τα νησιά και τα χωριά της Κρήτης

Φωνή 4: Με πένθιμο στολή Να πιάσουνε αντικριστά τον Μέγα Θρήνο

Φωνή 5: Πως;

Φωνή 3: Τόσο σώμα

Ο οσφυϊκός, Δημητρίου

Φωνή 5: Επρεπε πρώτα να το ενώσουν για να το θρηνήσου

Φωνή 4: Ολόκληρο το σώμα

Φωνή 3: Ακέραιο

Φωνή 5: Επρεπε να συναρμολογήσουν το σώμα ακέραιο και ολόκληρο

Το ιερό

Φωνή 3: Αγαπημένο πρόσωπο

Φωνή 5: Αγάπη μου

Φωνή 3: Μάγουλο τρυφερό

Φωνή 5: Αγάπη μου

Φωνή 4: Τόσο σώμα

Φωνή 5: Να ταιριάζουμε σωστά το κεφάλι του είτε

Φωνή 2: Πως;

Φωνή 5: Να μπουν τα μέλη το ένα πλάι στο άλλο με ακρίβεια

Φωνή 3: Πως;

Φωνή 5: Να είναι το σώμα του, όσο γίνεται, Όσο γίνεται ολόκληρο. Είτε

Φωνή 4: Πως;

Φωνή 2: Με προσοχή

Φωνή 4: Με ακρίβεια

Ελευθερίας

Φωνή 3: Επρεπε πρώτα να το συναρμολογήσουν

Φωνή 4: Ακέραιο

Φωνή 2: Και ολόκληρο

Φωνή 3: Αγαπημένο πρόσωπο

Φωνή 5: Αγάπη μου

Χρυσστόμου

Φωνή 3: Μάγουλο τρυφερό

Φωνή 5: Αγάπη μου

Κωνσταντίνας

Φωνή 4: Γλυκύτατο μου στόμα

Φωνή 2: Γνώριμα χέρια

Βασιλικής-Κούλας

Φωνή 5: Γόνατο στιβαρό

Γιούλας

Φωνή 5: Σώμα που σ' αγκάλιασα τόσες φορές

Φωνή 5 + Φωνή 4 + Φωνή 2: Με τόση αγάπη

Φωνή 4 + Φωνή 5: Που είσαι;

Φωνή 2: Που είσαι; Είπε

Σοφίας, Κωνσταντίνου

Φωνή 4: Θάνατος αισχρός

Φωνή 2: Τόσες φορές

Αναστασίου

Φωνή 5: Και Θάνατος άδικος είπε

Φωνή 2: Τόσες φορές

Κυριακής-Κικής

Φωνή 2: Επρεπε Να το συναρμολογήσουν

Με προσοχή

Φωνή 4: Με ακρίβεια

ΑΠΟΔΟΧΗ

Σοφίας Ολγας Ομήρου Νικολάου Λίας, Ελένης-Νίτσας, Αμαλίας, Κωνσταντίνου, Σωτηρίου, Αμαλίας

Φωνή 6: Η γη μας άνυδρος και σκληρότατη

Αννας, Χρυσούλας, Βασιλικής

Φωνή 6: Ο άνθρωπος έρημος

Σοφίας, Κωνσταντίνου, Ομήρου

Φωνή 6: Διάττων Αστήρ

Νικολάου, Λίας, Ελένης-Νίτσας

Φωνή 6: Θεός περαστικός

Ολγας

Φωνή 6: Και αιωρούμενος

Οθωνος, Αναστασίου

Φωνή 6: Ανάμεσα ουρανού Και γης

Χρυσούλας
Νικολάου
Βασιλείου

Δήμητρας
Πηνελόπης

Φωνή 6: Από θεός έγινες άνθρωπος

Ευάγγελου
Αβάφτιστο
Νίκης
Γεωργίου
Ελένης
Γρηγορίου
Αμαλίας

Φωνή 6: Ο γευθείς το θάνατο άξιος της ζωής

Βασιλικής

Φωνή 6: Ο διαμελισθείς άξιος. Της ενότητας

Ιωάννας

Χρυσούλας

Διαμάντως

Ανδρέα

Νικολάου

Αναστασίου

Νικολάου

Ολγας
Αθανασίου
Νίκης
Θεόδωρου

Φωνή 6: Το μέτωπο

Φωνή 6: Τα αφτιά

Φωνή 6: Οι οφθαλμοί

Φωνή 6: Τα χείλη

Δημητρίου

Ελένης

Φωνή 6: Ορμή

Γεωργίου, Νικολάου

Φωνή 6: Ορμή του σύμπαντος

Κωνσταντίνας

Φωνή 6: Αιώνιον έρωτα

Βασιλικής-Κούλας

Φωνή 6: Της γης και τ' ουρανού

Γιούλας

Φωνή 6: Που γεννά τα πάντα

Αθανασίου

Φωνή 6: Που δίνει σχήμα και πορεία και θάνατο

Αναστασίου

Φωνή 6: Θάνατος στον θάνατο

Κυριακής-Κικής

Φωνή 6: Και Δόξα στη νέα σου πνοή

Σοφίας, Ολγας

Φωνή 6: Δόξα στον αφανισμό

Ομήρου,

Φωνή 6: Δόξα στον διασπαραγμό

Ελένης

Φωνή 6: Φως

Αννας, Χρυσούλας

Φωνή 6: Σκότος

Οθωνος, Νικολάου

Φωνή 6: Υδωρ

Βασιλείου

Φωνή 6: Πυρ

, Πηνελόπης

Φωνή 6: Αέναον κύκλον

Αβάφτιστο

Φωνή 6: Η ψυχή με το θάνατο

Νίκης

Φωνή 6: Υδωρ

Χρυσοστόμου

Φωνή 6: Το ύδωρ με το θάνατο γη

Γεωργίου, Πηνελόπης

Φωνή 6: Εκ της γης

Ελένης

Φωνή 6: Πάλιν ύδωρ

Μαρίας

Φωνή 6: Εκ του ύδατος δε ψυχή

*Αναστασίου, Διαμάντως, Ολγας, Αθανασίου, Νίκης, Σοφίας, Βασιλικής, Ειρήνης,
Πηνελόπης, Χρυσούλας, Χρυσοστόμου*

Φωνή 6: Στον μεγάλο παλμό
Στον αιώνιο έρωτα
Στον νέο πόθο
Στην νέα πνοή
Στον θάνατο

Είναι ψηλός και τα μάτια της Ελένης λάμπουν
εγώ τότε ήμουν δύο χρονών
θυμάμαι τον απόηχο της φωνής του και το τρανταχτό του γέλιο
το σπίτι στο νησί
το νησί στο σπίτι
το κτήμα με τις φυσιτικές
η Αίγινα
ο παράδεισος μου
μικρή στο σχολείο να μετράω τις μέρες για τις διακοπές του Πάσχα
και του καλοκαιριού
τέλος Αυγούστου
Αρχές Σεπτεμβρίου μαζεύαμε φυστίκια
το πέτρινο σπίτι
το πιάνο με ουρά που έπαιζε ο πατέρας μου
το πεύκο στο δάσος
η θάλασσα που έτρεχα και την αγκαλιάζα

εδώ χρωστάω την θρησκευτική σχεδόν πίστη μου στην φύση.

Οτι είναι φυσικό θα ξαναγίνει - θα πέσει ο σπόρος στην γη και θα
ξαναφυτρώσει
είναι η μόνη πλευρά του θανάτου που με παρηγορεί.

Χορηγοί Επικοινωνίας:

novusordo.gr